

Catalunya Cristiana

f /catalunyacristiana

ig catalunya_cristiana

www.catalunyacristiana.cat

@catcristiana

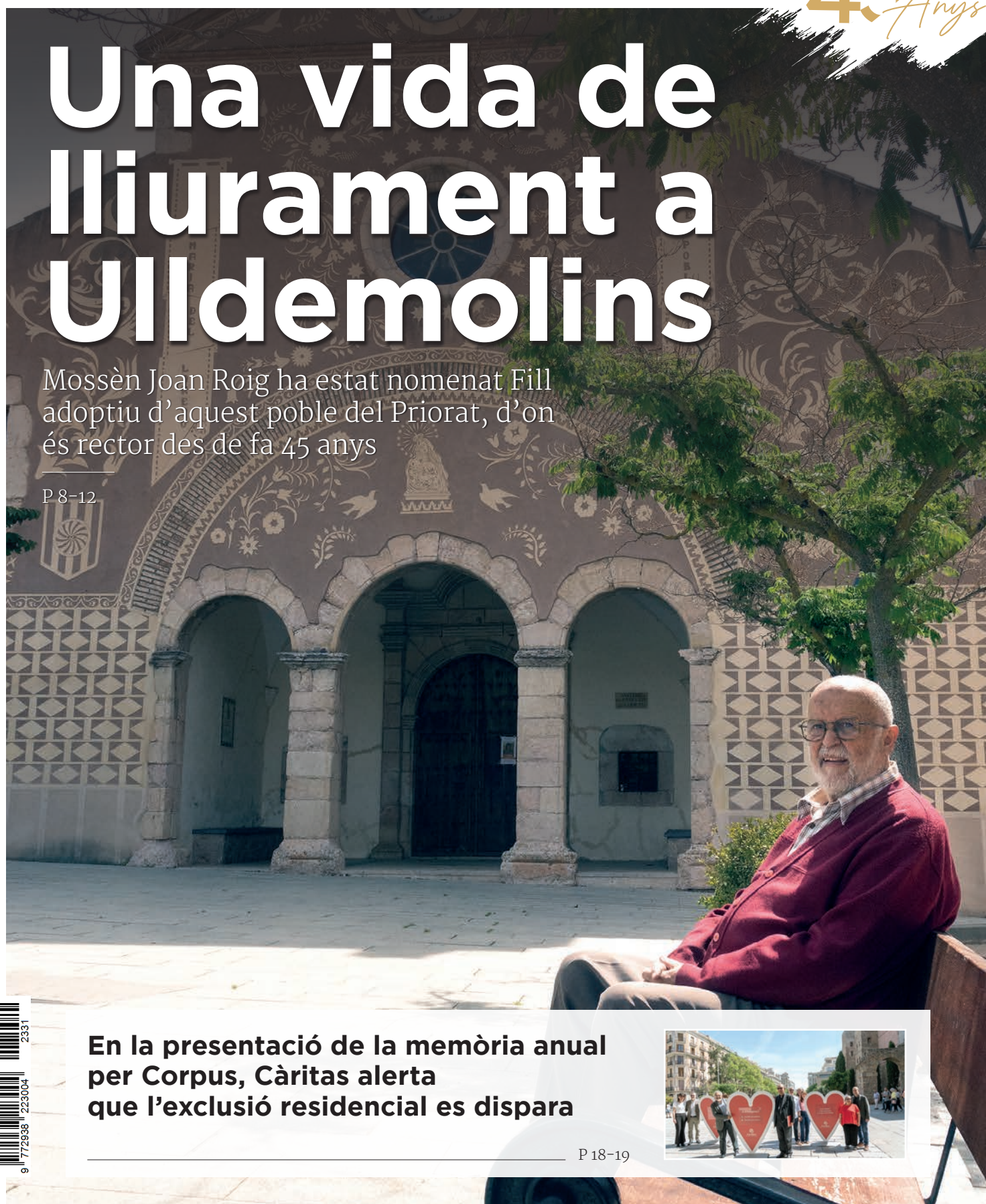
yt catalunya cristiana

45 Anys

Una vida de lliurament a Ulldemolins

Mossèn Joan Roig ha estat nomenat Fill adoptiu d'aquest poble del Priorat, d'on és rector des de fa 45 anys

P 8-12

En la presentació de la memòria anual per Corpus, Càritas alerta que l'exclusió residencial es dispara

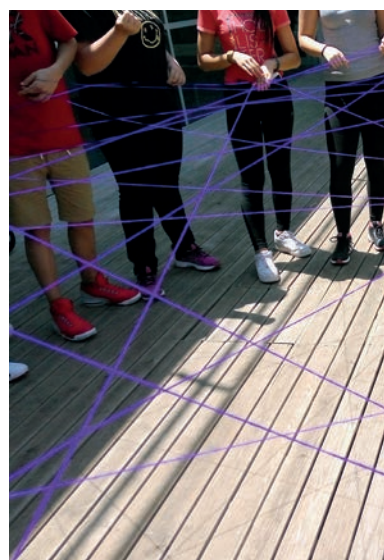
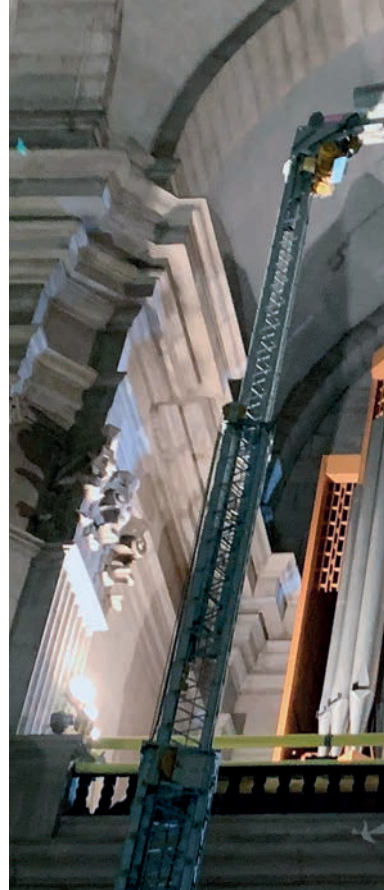
P 18-19

SUMARI

9 JUNY 2024

Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
En primer pla	08
Vida eclesial	14
Diàleg	24
Reportatge	26
Carta dominical	30
Biblia	32
Litúrgia	34
Espai lectors	36
Cultura	38
Agenda	46
Des del carrer	47

16-17

Turistes i pelegrins, portadors de pau

Missatge vaticà per al Dia
Mundial del Turisme

38-39

L'orgue de la catedral nova de Lleida

L'instrument s'inaugurarà el dia de Sant Miquel

26-29

Quan la llar és lluny de casa

L'entitat Joves per la Igualtat i la Solidaritat procura espais on fer aflorar les emocions del dol migratori

40

Francesc Torralba presenta el llibre "Benaurances per a agnòstics"

El filòsof i teòleg destaca la necessitat d'un "llenguatge pont" per connectar amb els altres

EDITORIAL

Camí a l'esperança

"Allà on ens necessites, obrim camí a l'esperança." Aquest és el lema de Càritas amb motiu de la campanya de Corpus Christi, el dia de la Caritat. Perquè és en cada Càritas parroquial, arxiprestal, diocesana o interdiocesana, en cadascun dels voluntaris i professionals, que s'obren camins d'esperança per a tantes persones necessitades.

Cada any, amb motiu de la solemnitat de Corpus Christi, les Càritas diocesanes presenten les memòries anuals. El 9 de juliol ho farà Càritas Catalunya. Són dades que ens permeten copsar les principals necessitats de la població i veure com l'Església ajuda en el dia a dia a pal·liar-les, guarir-les i acompanyar-les.

Una situació que veiem com es cronifica any rere any són les dificultats per tenir una feina i un habitatge en condicions, elements bàsics per a una vida emancipada i amb dignitat. En el cas de Càritas diocesana de Barcelona, el 72% de les persones ateses no disposen d'una llar digna. El problema, però, cada vegada afecta capes més àmplies de la societat i, molt especialment, els joves, amb les conseqüents dificultats d'emancipació i de poder formar una família.

Cal que les administracions reverteixin aquesta situació, que evitin el mercadeig amb drets tan vitals com és l'accés a un habitatge digne, perquè així es retornin l'esperança i la dignitat a tantes persones víctimes de la desigualtat econòmica i d'oportunitats.

.....

La setmana en tuits

JORDI PACHECO

@Jpachecoga

28/05/2024

Periodista

Quan vam tancar el *Foc Nou* 513 no vam imaginar que poques setmanes més tard tindriem l'oportunitat d'entregar-ne un exemplar a un dels protagonistes de la seva portada, el papa Francesc. Va ser una alegria i una fita d'aquest 2024 en què commemorarem el 50 aniversari de la revista

ELOI ARAN

@Eloi_Aran

28/05/2024

Cap d'Àrea Pastoral i Socioeducativa de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya

Després de nou anys tutoritzant treballs de recerca de batxillerat, em fa molt feliç trobar companys de camí per posar en valor tots aquells que tracten el fet religiós, la figura d'Antoni Gaudí o el temple de la Sagrada Família. Gràcies a tots els qui ho feu possible!

XAVIER CASANOVAS COMBALIA

@xcasanovasc

27/05/2024

Doctor en Filosofia i matemàtic
Convençut estic de les meves paraules. Crec que el curs vinent veurem molts menys nens i nenes a l'institut amb *smartphone* propi. No és el moment encara, no ho és sobretot mentre no regulem l'abús de tecnològiques. I si ampliem el consens social ens semblarà d'allò més natural

LA SETMANA

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

CASA GUADALUPE, ESPAI D'ACOLLIDA A LA VIDA

Casa Guadalupe és una associació formada per laics i laiques amb l'objectiu de fomentar la defensa, l'acolliment i la protecció de la vida humana des de la seva concepció fins a la mort natural. El seu president, Piero Viganego, assegurava el 29 de maig, en una entrevista al programa *Sense distància*, que "ajudem les mares soles, en situació de dificultat davant un embaràs, a tirar endavant, mentre comparteixen la vivència amb d'altres com elles".

El president de la Casa Guadalupe

anunciava també una trobada organitzada l'1 de juny al santuari de la Salut de Sabadell, amb processó, Rosari i missa presidida pel bisbe Salvador Cristau. "Hem convocat els defensors de la vida en un romiatge, ja que cal fer front a una situació global marcada pel reconeixement de l'avortament com un dret", destacava. El treball de l'associació, present a Sabadell i Terrassa, beneficia dones embarassades o amb fills petits sense recursos i de qualsevol raça, religió o condició social.

Zoom MACIÀ GRAU

En lloc de les habituals visites pastorals que fa periòdicament Mons. Javier Vilanova i Pellisa, bisbe auxiliar de Barcelona, a les entitats diocesanes, el 29 de maig van ser els alumnes de l'escola de Sant Ramon Nonat els que van tenir l'oportunitat de visitar el Palau Episcopal de Barcelona. La comitiva va ser rebuda pel mateix bisbe Javier, que va acompanyar els alumnes d'aquest centre. Sant Ramon Nonat forma part de la Fundació d'Escoles Parroquials de l'arquebisbat de Barcelona, que té l'objectiu de oferir un servei educatiu eficient amb fisonomia pedagògica i pastoral pròpia, dins el conjunt de l'escola cristiana.

L'efemèride

13 de juny del 1866

Una esmena constitucional als Estats Units concedeix la ciutadania als negres

Contrapunt

Convivim

MARGA CABRERA
Coordinadora del Projecte
Convivim

La Fundació Privada Viarany és promoguda per la Institució Teresiana

La Fundació Privada Viarany és una entitat promoguda per la Institució Teresiana que té per objectiu la transformació social a través de l'educació, la cultura i el diàleg. El 2024 celebra el centenari de la seva aprovació pontifícia.

A Convivim, des del 2004, oferim atenció a persones adultes migrades a Barcelona. El projecte va néixer en copsar la necessitat de millorar la situació social i personal de les persones nouvingudes, procedents de diferents països en conflicte i amb violència estructural i que, en arribar a Barcelona, es trobaven en situació de risc social i de vulnerabilitat.

S'ofereix orientació en la seva integració al país mitjançant l'aco-

llida sociopersonal, sociolingüística (aprenentatge del català i castellà), assessorament sociojurídic i activitats de convivència i coneixement de l'entorn. Promoure la convivència entre les persones que estan fent un procés migratori i les persones autòctones fomenta la interculturalitat i contribueix a generar vincles i mútua col·laboració.

Durant el 2023 hem atès 458 persones nouvingudes (196 dones, 43%, i 262 homes, 57%) de 25 nacionalitats i una mitjana d'edat de 36,2 anys. Destaca l'arribada de persones sol·licitants d'asil i protecció internacional, de països de l'Àfrica (Senegal, Gàmbia) i d'Ucraïna que continuen arribant a demanar classes de

castellà, principalment.

Convivim és un referent, com a entitat de primera acollida, en el marc de Barcelona Inclusiva de l'Ajuntament de Barcelona per a persones nouvingudes. La nostra és una tasca que fem en xarxa amb altres recursos presents al districte i a la ciutat, amb l'objectiu de generar processos personals i comunitaris que afavoreixin una ciutadania plena, mitjançant l'educació, la cultura i el diàleg.

El projecte compta amb 2 persones contractades i 20 persones voluntàries. Hem acollit 7 persones en compliment de Treballs en Benefici de la Comunitat (TBC) i 4 estudiants universitaris en pràctiques. ■

Mirada al món

Portlligat a Roma

FERNANDO CORDERO MORALES
Religiós dels Sagrats Cors
i periodista

Després d'un viatge, Dalí va tenir entre les mans el Crist del sant carmelita

Amb motiu del Jubileu del 2025 s'exposa a l'església de San Marcello al Corso, al centre de Roma, *El Crist de Portlligat* de Dalí, i el petit dibuix-relíquia del Crist crucificat de sant Joan de la Creu. És la primera vegada que totes dues obres es troben una al costat de l'altra. La mostra està aconseguint arribar a milers de pelegrins que s'hi atansen des de l'estètica a la recerca de la transcendència. Portlligat esdevé el llac de Tiberiades on Jesús va cridar els seus primers deixebles-pescadors, lloc del primer "enamorament" i cita final després de la Resurrecció.

Després d'un viatge, Dalí va tenir

entre les mans el Crist del sant carmelita. L'artista va quedar commogut per la perspectiva, és a dir, com el Crucificat seria vist pel Pare des del Cel. Això el va dur a confessar-se i a iniciar una etapa mística. Mentre pintava el seu Crist, el pintor escrivia el *Manifest místic*. A la pintura, Dalí hi va incloure dues perspectives a l'entorn de la Creu: la del Pare i la del pescador de Portlligat. Els deixebles de Crist, com els pescadors d'aquell port català, són l'emblema de tots els pobres que es fan grans amb la trobada amb el Messies. La imatge del Crist forma un triangle equilàter perfecte, és a dir, la imatge de la Trinitat. A més, sense corona ni claus

ni sang, expressa la genuïna teologia de Dalí en sintonia amb l'Evangeli de Joan: "Ningú no em pren la vida, jo l'entrego lliurement."

Descobrim una tercera perspectiva amb llum que apareix en el quadre que al·ludiria a l'Esperit, que ens recorda el Gènesi que "planava" sobre les aigües, en aquest cas de la badia tranquil·la de Portlligat amb les roques del Cap de Creus, símbol de la terra i del món. És un exemple clar de com es pot evangelitzar avui a través de l'art. Exposicions d'aquesta profunditat, en una església oberta durant tot el dia, ofereixen un missatge clarament cristià. ■

**CARD. JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA**

Arquebisbe de Barcelona

Sant Antoni de Pàdua, el sant de tots

El proper dijous s'escau la festa de sant Antoni de Pàdua, prevere i doctor de l'Església, una figura vinculada a sant Francesc d'Assís i als primers temps del franciscanisme.

D'entrada, cal dir que el sant de Pàdua no era italià sinó portuguès. Va néixer a Lisboa entorn de l'any 1190 i va morir a Pàdua l'any 1231. L'any 1220 es va fer franciscà i va anar com a missioner al nord d'Àfrica. Quan estava tornant a Portugal per raons de salut, una tempesta el va portar a Sicília, d'allà va anar al convent de Montepaolo (Forlì), on va començar a predicar. Va ser un bon predicador que va arribar a tots els estaments de la societat del seu temps, dels més pobres als més rics. Més tard, va començar la tasca de professor a la ciutat universitària de Bolonya.

Del seu ensenyament va néixer l'escola teològica franciscana. Sant Francesc, que anomenava amicalment sant Antoni "el meu bisbe", li va dirigir una carta en què li deia: "M'agrada que ensenyis la sagrada teologia als germans, a condició que, per raó d'aquest estudi, no apaguis en ells l'esperit de pregària i devoció, com es diu en la regla."

Sant Antoni de Pàdua és un sant ben conegut i estimat. D'una banda, s'hi encomanen els obrers del ram de la construcció, que el tenen com a patró i li demanen que els alliberi de patir accidents. Altres gremis més dolços, com els confiters i xocolaters, també l'han volgut com a patró. D'altra banda, també és un sant protector de les persones que busquen alguna

cosa perduda i protector de les relacions de parella, quan de vegades s'afebleixen. Sigui com sigui, aquest sant ens protegeix i proporciona tranquil·litat.

Quan parlem de sant Antoni de Pàdua ens venen al cap els "13 dimarts a sant Antoni", que van esdevenir molt populars a partir de l'any 1619. El papa Lleó XIII, el 1898, va concedir una indulgència plenària als fidels que, durant tretze dimarts o diumenges consecutius, fessin actes de devoció en honor al sant.

Duen que de ben jovenet ja mostrava una sensibilitat especial cap als més febles i angoixats. En aquest sentit, l'esperit misericordiós d'aquest sant ha perviscut en molts gestos i obres caritatives com l'anomenat "pa dels pobres", que consistia, en un inici, en una ofrena de pa a una persona necessitada, en record d'un miracle del sant. Es diu que sant Antoni va alimentar uns pobres amb tot el pa del convent i miraculosament el pa va tornar a aparèixer.

Benvolguts germans i germanes, no oblidem el testimoni que ens deixen els sants i santes. Ells ens indiquen el camí de la saviesa cristiana més pràctica. Els franciscans transmeten el desig realista de portar a tots "pau i bé". Demanem aquesta capacitat de cercar la pau i fer el bé, com a expressió de la nostra fe en Déu que és amor. Un amor que ens ha manifestat, sobretot, en la persona del seu fill Jesucrist. Felicito tots els que celebren avui la seva onomàstica i tots els que tenen per patró sant Antoni de Pàdua. ■

El rector ha estat nomenat
Fill adoptiu d'aquest
municipi del Priorat

JOAN ROIG, EL PILAR D'ULLDEMOLINS

MACIÀ GRAU

Ulldemolins

L'any 1978, el poble d'Ulldemolins, al Priorat, va acollir Mn. Joan Roig i Montserrat com a nou rector de la parròquia de Sant Jaume, sense saber que estaven donant la benvinguda a un mossèn que marcaria un abans i un després en la història d'aquest municipi.

Nascut a Felanitx, a Mallorca, Mn. Roig va arribar a Ulldemolins per petició de l'arquebisbe Josep Pont i Gol, que li va demanar que fos el rector d'aquest poble i d'Albarca després de la seva etapa com a prevere de la Nou de Gaià. El mateix Mn. Roig reconeix que en aquell moment no hauria pogut imaginar que, 45 anys després, continuaria a Ulldemolins, un municipi que el mes de maig passat va nomenar-lo Fill adoptiu i va posar el seu nom a la plaça situada al costat de l'església, per agrair-li la seva incansable activitat pastoral, solidària, cultural i artística.

I és que el seu compromís amb Ulldemolins no s'ha limitat a cuidar i preservar l'àmbit pastoral, sinó que ha tingut un gran impacte entre els veïns del poble, fins al punt que encara avui és molt comú veure com els feligresos s'apropen a casa seva per demanar-li consell o ajuda. Un altre dels àmbits en els quals el rector ha tingut un paper essencial ha estat en la recuperació dels llocs de culte del municipi, com són l'església de Sant Jaume i el santuari del Loreto, una de les ermites més emblemàtiques de la serra del Montsant.

Mn. Joan Roig,
davant del santuari de la
Mare de Déu de Loreto.

JOAN ROIG

“El cant popular i propi del poble sempre és ben valorat i no passa de moda”

“No penso a jubilar-me, on aniria, en una residència? Mentre tingui forces continuaré”

“Quan vaig arribar, em vaig adonar ràpidament que aquest és un poble eixerit, on la gent estava disposada a ajudar”

L'ESTIL BIZANTÍ DELS TEMPLES D'ULLDEMOLINS

Quan va arribar a Ulldemolins, Mn. Roig es va trobar amb una església que necessitava obres urgents: “Els bancs estaven en molt mal estat, les rajoles del terra eren molt antigues i estaven fetes malbé, i fins i tot perillava l'estructura del mateix temple”, ens explica Mn. Roig des de casa seva, on viu amb la seva germana. Amb l'ajuda del poble, que va col·laborar econòmicament, va impulsar la renovació de tots els bancs, va fer que es col·loquessin noves rajoles de pedra a tot el pis i va demanar a un arquitecte que els ajudés a establir l'estructura. Per fer-ho es van instal·lar bigues de suport a les parets, que encara es poden veure a l'actualitat. Dins de tot aquest procés de restauració, que Mn. Roig va fer en diferents fases, també es va aconseguir recuperar l'orgue de l'església, que s'havia perdut durant la Guerra Civil: “Teníem un orgue, però es va desmuntar durant la guerra. El vam reconstruir i fins i tot vam refer les portes, de les quals es conserven dues magnífiques pintures originals.” Aquest orgue és pre-

cisament el que va tocar Mn. Valentí Miserachs, amic de Mn. Roig, el dia del seu homenatge i nomenament com a Fill adoptiu d'Ulldemolins.

Anys després de canviar els bancs i assegurar l'estructura, Mn. Roig va decidir fer un pas més i va demanar a Juan Echenique, un mestre iconogràfic amb qui comparteix una bona amistat, que pintés el presbiteri de l'església en estil bizantí: “Primer li vaig demanar que pintés l'interior del santuari de Loreto en estil bizantí, i en veure els bons resultats li vaig demanar que també decorés l'església.” El santuari de Loreto, com ja va explicar el mateix rector l'any 2009 a *Catalunya Cristiana* durant una visita que va fer a Ulldemolins el periodista Eduard Brufau, també es caracteritza per les pintures bizantines de Juan Echenique, que fan de l'ermita “una veritable obra d'art que s'ha de veure i que porta cap a la transcendència”.

“Sempre he tingut amistats dins l'Església ortodoxa, procedents de diversos països, i m'ha impressionat la manera que tenen de treballar i de viure la fe. M'agrada que la gent pugui conèixer el cristianisme ortodox”, reconeix Mn. Roig. La seva predilecció per l'estil bizantí també es pot apreciar a les capelles laterals de l'església de Sant Jaume, on hi ha un gran nombre d'icones d'una gran bellesa, que ens observen amb una mirada plena de serenitat. Moltes d'aquestes icones, com explica, es canvien segons la festivitat, i d'aquesta manera els feligresos es poden “enriquir de la bellesa d'un simbolisme que expressa la fe cristiana més profunda”.

POETA I GOGISTA

Ja en aquell reportatge publicat l'any 2009, Mn. Roig va mostrar també dues de les passions de la seva vida, que són la poesia i els goigs. Com recorda el mateix rector, l'any 1963 va escriure els goigs a la Mare de Déu dels Fadrins de Felanitx, i des d'aquell moment n'ha escrit més de 200, la majoria per a advocacions dels Països Catalans. L'estudi dels goigs forma part del seu dia a dia, i mostra d'això és que durant la nostra visita no perd l'ocasió d'obsequiar-nos amb els últims goigs que ha fet, uns goigs en lloança de la Mare de Déu de

Lourdes, que ha escrit a petició de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Tarragona.

A la sagristia de l'església d'Ulldemolins, hi guarda un gran nombre d'aquests goigs, tant d'advocacions del mateix poble com d'altres de la zona, com per exemple de Siurana, de Prades o de Capafonts, on també ha exercit com a rector. Li demanem que ens els ensenyi, i després d'observar-los amb detall, fins i tot ens obsequia amb el cant d'alguna estrofa escrita per ell mateix, que ens recorda la riquesa de la cultura religiosa del nostre país.

Com diu, tots els goigs els ha escrit per “peticions dels capellans”, encàrrecs que reconeix que continua rebent avui dia, ja que “el cant popular i propi del poble sempre és ben valorat i no passa de moda”. Ens explica també que el dia del seu homenatge no va deixar passar l'ocasió per recitar davant de tots els presents petits fragments de goigs que va escriure expressament per a l'ocasió, dedicats a les devocions de les marededeus del Priorat. Un d'aquests goigs estava dedicat a la Mare de Déu de Loreto: “*Mare de Déu del Loreto, ben a l'ombra del Montsant, que acollíu el qui us invoca, el jove, el vell i el malalt. Al qui es perd doneu-li l'esma, al qui cau, deu-li la mà, i tot aquell qui es perdia, trobi en vós, un caminal*”.

Dins d'aquest àmbit literari, Mn. Roig ens explica també que té molts llibres publicats amb els seus poemes, que “tracten temes

religiosos i fins i tot patriòtics”. Alguns d’aquests llibres són *Pau i Fructuós. Oratori* (Gogistes Tarragonins, 2009), o *Els camins de la terra* (Impremta Roig-Campos, 1973). El seu interès per la llengua catalana va més enllà de les seves nombroses publicacions, i és que com recorda, durant els seus inicis com a rector també va exercir com a professor de llengua catalana a Ulldemolins: “En aquell temps no hi havia professors de català, i jo feia classes, les fèiem aquí a la parròquia, però també a l’escola”.

IMPLICACIÓ I COMPROMÍS SOCIAL AL SERVEI DEL POBLE

Iniciatives com la d’exercir de professor de català demostren una vegada més que la seva aportació al poble sempre ha sobrepasat l’àmbit pastoral. Un altre gran exemple del seu treball, en aquest cas en la vessant social, és la tasca que va dur a terme a Mas d’en Lluc, una masia situada al costat d’Albarca, en la qual durant molts anys va acollir persones drogodependents que s’estaven rehabilitant. El mateix Mn. Roig va dedicar-se a ajudar tots aquests nois drogodependents, que no tenien possibilitats econòmiques per anar a altres centres per a toxicòmans. Tot i començar sense l’ajuda de cap professional, gràcies a la seva tasca i perseverança, va aconseguir que anys més tard s’involucrés en el projecte la Fundació Mambré de Barcelona, que va aportar-hi monitors i psicòlegs. En aquest sentit, Mn. Roig reconeix que “la vessant social també va lligada a la fe” i que sempre ha ajudat els més pobres i marginats amb molt de gust.

La tasca social que ha fet a Ulldemolins va ser remarcada per l’arquebisbe Joan Planellas durant l’acte d’homenatge: “Mn. Joan Roig us ha donat un gran llegat de fe, i també en la llengua i la literatura catalanes, i en el servei als pobres i als marginats, especialment amb la tasca que va fer a Mas d’en Lluc”, va expressar l’arquebisbe de Tarragona.

En aquesta mateixa línia, l’alcalde del poble, Sergi Méndez, també va recordar que “Mn. Roig sempre ha estat un geni en la seva capacitat d’emprendre projectes

Mn. Joan Roig ensenya alguns dels goigs que ha escrit i que guarda a la sagristia de l’església.

El presbiteri del temple està decorat en estil bizantí.

A l'església de Sant Jaume s'hi poden veure moltes icones d'una gran bellesa.

amb tanta gent de diversos àmbits i procedències, i ha aportat molt de talent al nostre poble”.

LA JUBILACIÓ NO ÉS UNA OPCIÓ

Tot i que aquests han estat dies de mirar al passat i recordar totes les experiències que ha viscut aquests anys, quan li preguntem pel seu futur es mostra així de contundent: la jubilació no és una opció. “Jo em vull quedar aquí, estic content, la gent ho està amb mi, sempre ho han demostrat, per tant, no busco res més. Si no, on aniria,

en una residència? Mentre tingui forces continuaré. A la parròquia m'ajuden, no ho faig tot jo, hi ha gent que porta els cants, alguns que netegen l'església...”, explica Mn. Roig, que té 84 anys.

Aquest suport del poble ha estat una de les constants durant tota la seva etapa a Ulldemolins des dels inicis: “Quan vaig arribar, em vaig adonar ràpidament que aquest és un poble eixerit, on la gent estava disposada a ajudar, i ja n'hem fet, de coses... sempre han estat molt treballadors.”

Un exemple d'aquest suport l'hem viscut de primera mà en la

nostra visita a Ulldemolins, i és que en passejar pels carrers del poble gairebé totes les persones que ens creuem s'apropen al rector per saludar-lo o establir-hi una conversa. Després d'aquests 45 anys, Mn. Roig és una persona estimada per tothom, que tot i ser originàriament de Mallorca ja el consideren com un fill més d'Ulldemolins. Per a molts d'ells, és el rector, però també un amic, i esperen que pugui continuar el seu camí a Ulldemolins, on és un pilar fonamental gràcies al seu compromís i vocació que el caracteritzen. ■

JOAN PLANELLAS
“Joan Roig ha donat un gran llegat de fe, i ha fet un gran servei als pobres i als marginats”

SERGI MÉNDEZ
“Sempre ha estat un geni en la seva capacitat d'emprendre projectes amb tanta gent de diversos àmbits i procedències”

Placa commemorativa situada a la plaça Mn. Joan Roig i Montserrat d'Ulldemolins.

LUCIA MONTOBBIO CAMPA
Periodista

Potser del silenci del confinament, n'ha resultat una hipersensibilització

Soroll

Un diumenge, passejant, em fixo en tots els plataners propers a l'Escola Els Llorers. Estan empaperats. Els cartells diuen: "Prou soroll nocturn i caps de setmana al pati." Els veïns semblen enfadats.

La història em sona. Es repeteix en altres punts de Barcelona. De fet, a pocs metres d'aquest centre docent, es troba l'espai el Bon Recer de la parròquia Mare de Déu de la Medalla Miraculosa, i el col·legi Salesians Rocafort amb les seves pistes esportives. Tots dos han rebut, en alguna ocasió, queixes de veïns. "Generen un soroll continu, des de les nou del matí fins a les deu de la nit, els únics dies que acaben abans són els diumenges", m'explica un veí de l'Escola Salesians Rocafort.

Aquests centres educatius i de lleure compleixen amb la normativa. Amb els horaris on se'ls permet realitzar l'activitat. Amb el nombre de decibels que poden emetre. Tanmateix, el soroll molesta. Lluís Gallardo, advocat de l'Associació Catalana contra la Contaminació Acústica, apunta: "Abans de la pandèmia, les queixes o reclamacions

a Barcelona per sorolls de patis d'escola —un còctel de crits, rialles i plors— eren anecdòtiques, una o dues a l'any, ara n'hi ha una o dues al mes." Potser del silenci del confinament, n'ha resultat una hipersensibilització.

Val a dir que les queixes sobre el soroll són multidireccionals. Veïns que no poden descansar perquè senten els infants jugar. Estudiants que es desconcentren perquè els gossos borden. Mascotes estressades pel soroll de la música als locals. Els de la taula del costat queixosos amb el nadó que plora al restaurant. El so del trànsit que entra a les aules i perjudica la salut dels infants —segons l'OMS, un dels col·lectius més vulnerables davant la contaminació acústica. I és que "és un error pensar que una ciutat amb soroll és una ciutat viva, quan la realitat és que està malalta", declara la lletrada Yomara García.

Potser el problema no són els infants. Ni tampoc el desig de silenci. Potser és que vivim estrets. Zones escolars, d'oci, residencials, hospitalàries, carrers carregats de cotxes conviuen junts i barrejats. ■

V

VIDA ECLESIAL

Aquesta setmana recollim el missatge vaticà per al **Dia Mundial del Turisme**, les **Càritas** diocesanes presenten la **memòria** anual, ens apropem a la tradició de **Corpus**, celebrem l'aniversari de la **catedral-parròquia** de **Sant Llorenç** i de la **diòcesi** de **Sant Feliu** i parlem del **martiri** del **P. Ragheed Ganni**

Amb motiu de Corpus Christi, les Càritas diocesanes presenten les memòries anuals. Les principals dades d'atenció de Càritas Barcelona s'han projectat en uns cors davant la seu de l'entitat.

Missatge vaticà per al Dia Mundial del Turisme

Turistes i pelegrins, portadors de pau

ÁNGELES CONDE
Corresponsal a Roma

Què hi té a veure el turisme amb la pau? Ho explica el missatge del Vaticà per al 45è Dia Mundial del Turisme que se celebra el 27 de setembre coincidint amb l'aprovació el 1970 dels estatuts de l'Organització Mundial del Turisme. "Turisme i pau" és el lema que aquesta organització i l'ONU han triat per a aquest any i al qual s'adhereix la Santa Seu. Mons. Rino Fisichella, proprefecte del Dicasteri per a l'Evangelització, signa aquest missatge en el qual subratlla com el turisme constitueix un intercanvi cultural privilegiat que es pot transformar en un compromís per la pau. Especialment en un món en guerra com el que vivim. El turisme que pateix la guerra es tradueix en pobresa per als qui viuen d'aquesta indústria. El missatge no fa esment directe a aquesta zona del planeta, però és el que passa ara mateix als Llocs Sants, on l'absència de peregrinacions està sumint en la desesperació milers de persones, moltes cristianes, la feina de les quals, i el pa dels seus fills, depèn de les visites dels pelegrins a llocs com Betlem o Jerusalem. Per això, el Dicasteri insisteix que "la guerra comporta una sèrie de conseqüències de les quals, molts cops, no en som plenament conscients i, amb tot, afecten directament la vida de les persones".

Perquè és aquest Dicasteri per a l'Evangelització el responsable del turisme religiós. A través d'aquest missatge desitja convidar els treballadors d'aquest sector que esdevinguin una baula més en la cadena de constructors de pau, no sense abans agrair el seu paper en la salvaguarda d'aquestes peregrinacions. "Entenem les dificultats per a aquest sector davant les restriccions per la manca de seguretat", diu el text, que anima a no perdre l'esperança "que aviat es reprenguin les peregrinacions als països que tradicionalment conserven la riquesa de la nostra fe i de la nostra història". "La bellesa que caracteritza aquestes destinacions no pot ni ha de ser enfosquida per la lletjor de la destrucció" i, continua el missatge, "que les generacions anteriors havien construït com a símbol de pau".

En aquesta cadena el turista o pelegrí també pot ser un "missatger de pau" que ajuda a teixir relacions interpersonals com a part d'aquesta "cultura de l'encontre" de la qual parla el Papa. El turisme religiós, més que el de cap altre tipus, està cridat a ser promotor d'aquesta trobada.

El missatge anima a fer de l'esperança una companya de viatge al·ludint a *Spes non confundit*, la butlla amb la qual Francesc ha convocat el Jubileu del 2025. D'aquesta manera, "el turisme caracteritzat per aquesta esperança pot esdevenir un signe concret i tangible també per a la construcció de la pau", destaca el missatge.

Rino Fisichella va ser qui va actualitzar alguns detalls del Jubileu com la previsió de pelegrins i altres aspectes. El proprefecte va presentar les dades elaborades per la Universitat Roma Tre, que són una projecció del que podem veure a partir del 24 de desembre.

Facebook Patriarcat llatí de Jerusalem

Segons aquests càlculs, podran arribar a Roma dos milions i mig de fidels dels Estats Units, un milió i mig d'Alemanya o gairebé un milió de la Gran Bretanya. Així mateix, asseguruen que podrien creuar l'oceà uns 250.000 fidels argentins i viatjar fins a 86.000 catòlics turcs. Segons aquest estudi, la xifra de 32 milions de pelegrins des del 24 de desembre del 2024 fins al 6 de gener del 2026 és més que probable. Suposarien 10 milions més de fidels que pel Jubileu del 2000, quan van travessar la Porta Santa més de 22

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Actitud del 4M

La longevitat en els països desenvolupats ha esdevingut una fortalesa i una feblesa.

L'esperança de vida és molt àmplia, i la qualitat d'aquesta vida també s'ha elevat notablement pel que fa a generacions anteriors. Però l'Estat del benestar, tan aconseguit durant tants anys, està entrant en crisi per sobrecàrrega de persones grans i manca de joves que cotitzin per mantenir les pensions. I cada vegada hi ha menys nens que renovin la societat.

Com a resultat d'aquesta tendència demogràfica, en aquest moment, una part important de la població europea d'entre 45 i 65 anys està cuidant persones grans, sigui de manera constant o alternada amb cuidadors o institucions. I la proporció entre ancians que requereixen cures, en relació amb els que els poden atendre, cada vegada serà més gran: el 2050 el 34% de la població serà major de 60 anys.

Molts es pregunten, en veure el deteriorament lent dels seus pares i avis, quin sentit pot tenir la vellesa, tan prolongada. Els dolors que tants cops acompanyen la decrepitud, la pèrdua de memòria, o la demència o l'Alzheimer.

Doncs un primer sentit per a les generacions més joves és complir el quart manament (4M): honrar la gent gran. Estimant-la, endolcint-los la vida, correspondre als seus esforços ja esgotats, retre l'homenatge del respecte i la gratitud. El 4M és una actitud de realisme i d'agraïment cap als qui ens han obert camins i ens han possibilitat l'existència. I és una forma pràctica de donar glòria a Déu, que va veure que era bo. Tot i les dificultats.

LETICIA SOBERÓN

Experta en Intel·ligència col·laborativa

El missatge anima a fer de l'esperança una companya de viatge al·ludint a "Spes non confundit"

El turisme als Llocs Sants es ressent del conflicte entre Israel i Palestina.

milions de pelegrins a la recerca de la indulgència plenària.

Amb aquestes xifres, els esdeveniments del Sant Pare amb el poble de Déu es multiplicaran. Fisichella va revelar que, de moment, el papa Francesc "ha subscrit i signat tots els compromisos del calendari que li vaig presentar fa mesos". A més dels dimecres, hi haurà audiències extraordinàries els dissabtes, va anunciar Fisichella, que és un dels responsables de l'organització del Jubileu. Es tracta d'un gran desafiament per a un Pontífex que farà 88 anys set dies abans d'obrir la

Porta Santa. "No soc canonista, però, si li passés res al Papa, el Jubileu s'aturaria", va assegurar el proprefecte.

Roma continua oberta en canal per condicionar la ciutat al flux de pelegrins que s'hi esperen, especialment, durant els mesos d'estiu. La seguretat de la plaça de Sant Pere i voltants també s'està reforçant, si bé, Roma és una ciutat, en general, segura. S'acaba d'inaugurar un nou centre d'operacions que, durant els esdeveniments jubilaris, romandrà obert monitoritzant la situació durant 24 hores ininterrompudament. ■

El 72% de les llars ateses el 2023 per Càritas Barcelona no disposen d'un habitatge digne

Càritas denuncia vulneració de drets com el de l'empadronament

Agustí Codinach

CARME MUNTÉ MARGALEF
Barcelona

Càritas fa anys que alerta d'un problema estructural de primer ordre que, de fet, és doble: la dificultat d'accés a una feina i a un habitatge dignes. La problemàtica lluny de revertir-se s'agreuja, tal com han palesat les Càritas diocesanes en presentar la memòria anual amb motiu de la solemnitat de Corpus Christi, dia de la Caritat.

En el cas de Càritas Barcelona, el 78% de les persones ateses en edat laboral es troben a l'atur i busquen feina, i el 72% de les llars no disposen d'un habitatge digne. Més de la meitat viuen en habitacions de relloguer i la situació arriba fins a un punt tal de precarietat

que s'estan llogant sofàs per poder-hi dormir.

Per això, durant la presentació de les dades del 2023, l'arquebisbe de Barcelona i president de Càritas Barcelona, el cardenal Joan Josep Omella, va recordar, citant el papa Francesc, la importància del que en castellà es coneix com les tres T: feina, sostre i terra. I en relació amb la terra va aflorar una altra situació que Càritas denuncia: les traves que determinats ajuntaments posen a l'empadronament i, per tant, a l'accés als drets més bàsics com la salut o l'escolarització.

De fet, Càritas Catalunya ha fet una enquesta per saber si s'està vulnerant aquest dret i quines conseqüències té. Un problema que s'escampa arreu del país i que té una derivada que afecta molt directament les entitats socials, que es troben al límit de la seva capacitat d'atenció social. "No podem créixer més, hem tocat sostre", va exclamar Eduard Sala, director de Càritas Bar-

celona, durant la roda de premsa el 30 de maig, alhora que va demanar a les administracions decisions a llarg termini: "Els polítics han de fer la feina quan toca, la vida de la gent no pot esperar."

Gràcies a Càritas Barcelona, 2.000 persones tenen un lloc digne on dormir; més de 7.000 s'han inserit al mercat laboral des de desembre del 2013, i 4.420 han rebut ajudes econòmiques per valor de més de 2 milions d'euros. Però no n'hi ha prou. "Necessitem més mans i més recursos econòmics", va demanar Eduard Sala, alhora que va reconèixer que es detecta una certa fatiga de la compassió: "Hem rebut un 12% menys de donatius d'empreses, fundacions i entitats."

L'any 2023 Càritas Barcelona va atendre 20.379 llars, on viuen 44.526. Caldria afegir-hi 23.378 llars ateses per les Càritas parroquials i arxipresbiterals que encara no figuren a la base de dades digital i que, per tant, no es poden incloure en el còmput general.

EDUARD SALA
 “Necessitem més
 mans i més recursos
 econòmics”

Miriam Feu, el cardenal Omella i Eduard Sala durant la roda de premsa de Càritas Barcelona.

En qualsevol cas, les atencions s'han incrementat en un 1%.

La situació de vulneració de drets afecta molt directament els infants i el seu futur. “Més del 40% de les llars que hem acompanyat són famílies amb infants i adolescents”, va informar Miriam Feu, responsable d'Anàlisi Social i Incidència de Càritas Barcelona. “Algú s'imagina el que suposa criar un fill en un espai compartit amb persones desconegudes, on els infants no disposen d'espai per jugar, estudiar o dutxar-se?”. “Tenir fills és un factor de risc de pobresa i desigualtat”, va concloure.

L'exclusió residencial també es mostra en la seva cruïlla a les altres diòcesis. Càritas diocesana de Tarragona, que el 2023 va atendre 20.074 persones, conclou que l'accés a l'habitatge és un dels principals problemes: 1 de cada 4 persones ateses presenten inestabilitat habitacional.

També la memòria de Càritas Girona posa en evidència que una de ca-

da dues persones ateses no disposa d'un habitatge digne. El 2023, l'entitat va beneficiar 54.904 persones. Segons va manifestar en roda de premsa la directora de Càritas Girona, Dolors Puigdevall, “l'habitatge s'ha convertit en un dels principals problemes de moltes famílies, i actua com a efecte dòmino”.

En el cas de Càritas diocesana de Terrassa, que l'any passat va atendre 9.603 llars, que representen 24.131 persones beneficiàries, la memòria indica que un 27% de les persones acompanyades vivien en habitacions de relloguer. Gairebé 2 de cada 3 estaven en situació sense llar, en habitatges temporals, inadequats o insegurs.

A la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, les dades de la memòria de Càritas diocesana indiquen que 6.000 llars, al voltant de 14.300 persones, van rebre ajuda. L'entitat va invertir més de 78.000 euros en ajudes econòmiques en concepte d'habitatge.

Com cada any, les diòcesis de Llei-

da, Solsona i Urgell van presentar de forma conjunta la memòria anual. El 2023 el nombre de persones beneficiàries es va incrementar un 11% respecte de l'any anterior, i van arribar a les 18.173. En els darrers tres anys, les tres Càritas han dedicat un 27,8% més de recursos econòmics als diferents programes d'atenció social, i han superat el 2023 els tres milions i mig d'euros.

Càritas diocesana de Tortosa va atendre l'any passat un total de 9.506 persones, de les quals un 22% són infants i adolescents. Del conjunt d'accions realitzades, destaca la consolidació del projecte “Jo com tu” de targetes solidàries. Van començar el 2019 amb 26 persones usuàries i actualment en són 384.

I, finalment, Càritas diocesana de Vic va atendre 5.050 persones el 2023, un 41% de les quals pateix precarietat habitacional, un 41% dificultats d'empadronament i un 15% precarietat laboral. ■

Les catifes de Corpus i l'Ou com balla perduren en moltes poblacions

El Corpus Christi omple de color les diòcesis catalanes

El moment de la benedicció de l'Ou com balla de la catedral de Barcelona.

MACIÀ GRAU
Barcelona

El diumenge 2 de juny, les diòcesis catalanes van celebrar la Solemnitat del Santíssim Cos i Sang Crist, la missa que culmina tots els actes de Corpus Christi. A Barcelona, aquesta festivitat va començar amb la benedicció de l'Ou com balla a la catedral de Barcelona. En aquest mateix acte també es va fer la lectura del pregó, que aquest any va pronunciar el director de Stella Maris, Ricard Rodríguez-Martos.

En el seu pregó, Rodríguez-Martos va destacar el valor social que hi ha en el Corpus Christi, la festa de la caritat, i va aprofundir en el vincle que hi ha entre els mariners i la catedral, que històricament ha estat el referent de molts navegants en arribar d'arreu del

món i veure en el temple la seva llar. Posteriorment al pregó, l'Associació de Festes de la Plaça Nova va estrenar la nova coreografia de la "Suite per a fer ballar l'Àliga de la Ciutat" amb el so del grup musical dels Ministrers del Sabre.

UNA ORNAMENTACIÓ MÉS NATURAL

Pel que fa a l'ornamentació de l'Ou com balla, que sempre genera una gran expectació entre la feligresia i els turistes, aquest any la catedral va optar per una proposta que posa l'èmfasi en la natura. El disseny, molt senzill, es basava en les branques i les flors, i es va fer pensant en la idea de l'encíclica *Laudato Si'* del papa Francesc, que ja va marcar el pessebre del claustre aquest Nadal. D'altra banda, per primera vegada aquest any es van poder veure les catifes florals dins el recinte de la

font de Sant Jordi, que estaven fetes de planta de flor, dels colors vermell i blanc. L'esquema es va complementar amb unes cortines verdes a les columnes del recinte i un faldó verd a la font, que com van explicar des de la mateixa catedral, reforçava la sensació de frondositat i fertilitat.

TORNEN LES CATIFES DE FLORS

De la mateixa manera que les catifes florals van tornar dins de la catedral, a diferents llocs d'arreu del territori també es va recuperar aquesta tradició. Actualment, les catifes de Corpus perduren en moltes poblacions catalanes en el marc d'aquesta festivitat: la Garriga, Sitges, la Roca del Vallès, Aiguafreda, Argentona, Calella, Vilassar de Mar, Arbúcies, Sallent, Manresa, l'Estartit, Vilaplana, l'Aleixar, el Perelló, Balaguer, Lleida, l'Ametlla de Mar, Flix o Tivissa. ■

 SANT FELIU DE LLOBREGAT

Acte central dels 500 anys de la catedral-parròquia de Sant Llorenç i dels 20 del bisbat de Sant Feliu de Llobregat

El Papa als diocesans: “Sigueu valents, veritables testimonis de Crist”

El bisbe Agustí va pronunciar un missatge al final de la celebració.

REDACCIÓ

Fotos: Agustí Codinach

El diumenge 26 de maig va ser festa grossa al bisbat de Sant Feliu de Llobregat, amb motiu de l'acte central de l'aniversari dels 500 anys de la catedral-parròquia de Sant Llorenç i dels 20 del bisbat. En un missatge gravat, el papa Francesc va instar els diocesans "a ser valents, veritables testimonis de Crist. Feu enrenou i xivarri cristià, val més equivocar-se per fer que no fer". El Papa també va voler agrair "el treball i l'entrega" del bisbe Agustí Cortés.

El missatge del Papa va ser el col·fó d'una solemne Eucaristia d'acció de gràcies, presidida pel nunci apostòlic, Bernardito Auza, i concelebrada pel bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Agustí Cortés; l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Joan Josep Omella; el bisbe de Terrassa, Salvador Cristau, l'arquebisbe-bisbe d'Urgell, Joan-Enric Vives, i l'abat de Montserrat, Manel Gasch. Un gran nombre de sacerdots, en primer

lloc Josep Maria Domingo, rector de la catedral-parròquia de Sant Llorenç i vicari general, també van concelebrar la missa.

Com a signe de la celebració, es va descobrir una làpida commemorativa al creuer de la catedral, al costat de la porta de la Mare de Déu del Roser.

En acabar la missa, es va fer un dinar popular, a la Plaça de la Vila, que

va comptar amb l'assistència de 1.000 persones. Hi va actuar l'Esbart de Sant Feliu de Llobregat de l'Agrupació Cultural Folklorica en el seu 75è aniversari. Tots els assistents a la celebració, en què van participar regidors de l'Ajuntament, amb l'alcaldesa Lourdes Borrell al capdavant, així com Carles Armengol, director general d'Afers Religiosos, van rebre el número especial de *Catalunya Cristiana* amb motiu de la commemoració.

En les seves paraules finals, el bisbe Agustí Cortés va manifestar: "Que el Senyor que ens ha cridat i portat fins aquí, per fer de nosaltres el poble de Déu que camina com a diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, ens permeti créixer en fidelitat i autenticitat tot expressant davant dels ulls de tots el misteri que hem rebut i volem anunciar." ■

AGUSTÍ CORTÉS

"Que el Senyor ens permeti créixer en fidelitat i autenticitat"

El nunci i el bisbe de Sant Feliu van descobrir una placa commemorativa.

El sacerdot iraquià, en procés de beatificació, va decidir tornar al seu país malgrat la persecució als cristians

Es compleixen disset anys del martiri del pare Ragheed Ganni

El record del P. Ragheed continua ben present.

BLANCA TORTOSA

Ajuda a l'Església Necessitada

Disset anys han passat des d'aquell 3 de juny en el qual el pare Ragheed Ganni, sacerdot iraquià, fos assassinat juntament amb tres diaques per haver-se negat a tancar les portes de la seva església, "la Casa de Déu" com ell mateix va dir just abans de morir. El P. Luis Escalante és postulant de la causa de beatificació i va participar en la passada Nit dels Testimonis, organitzada per Ajuda a l'Església Necessitada (ACN).

Ragheed Ganni era natural del poble cristià de Karemlash a la Plana de Nínive, a prop de Mossul. El 1996 el seu bisbe el va enviar a Roma per ampliar els estudis com a seminarista, gràcies a una beca oferta per ACN, a la Universitat Sant Tomàs d'Aquino. Ordenat prevere a Roma, un cop acabats els estudis, va decidir tornar a l'Iraq el 2003, malgrat la situació de guerra que vivia el país amb la caiguda de Saddam Hussein. "El P. Ganni va decidir tornar a l'Iraq per la crida del seu bisbe i del seu poble", afirma el pare Luis Escalante, el qual explica, a més, que el sacerdot iraquià ja havia viscut altres atacs anteriors, com el d'una església on ell vivia, l'església de Sant Pau de Mossul, o el del cotxe bomba el 2004. "A més, rebia amenaces de mort sovint, però ell mai no va tenir por."

Va ser llavors quan van aparèixer nous grups jihadistes a l'Iraq i

van començar els atacs, segrestos i atemptats contra la comunitat cristiana. El sacerdot i els seus tres acompanyants van ser detinguts per diversos homes armats aquell 3 de juny del 2007, festa de la Trinitat, quan sortien de la parròquia de l'Esperit Sant de Mossul, després de celebrar la missa dominical. En aquell moment els terroristes li van preguntar: "No et vam demanar que no obrissis l'església?", a la qual cosa ell va respondre: "Com puc tancar la Casa de Déu?" Tots ells van ser assassinats després d'haver renunciat a convertir-se a l'islam i haver restat fidels a la Veritat de l'Evangeli.

Aquell dia, juntament amb el jove sacerdot de 35 anys, van morir Waheed, de 40 anys; el seu cosí germà Waheed, de 22 anys, i Basma, de 24 anys, que era el secretari i mà dreta del pare Ganni. "Hi ha una coronació que Déu ha volgut fer d'un fill seu i dels seus companys. Aquest és el convenciment dels bisbes de l'Església caldea que, des del principi, van decidir tirar endavant aquesta causa", declara el postulant.

El 2018 la Santa Seu va donar *nihil obstat*, perquè s'iniciés la causa de beatificació. El procés està en marxa, però els cristians de l'Iraq ho tenen clar, com afirma el pare Escalante, el seu postulant: "El pare Ragheed va donar el seu testimoni, els fidels van declarar que creuen que és un autèntic màrtir de Crist." ■

LUIS ESCALANTE

"Rebia amenaces de mort sovint, però ell mai no va tenir por"

SOLSONA

Vot de Poble al santuari de Queralt (Berguedà)

La parròquia de la Vallan (Berguedà) va complir un any més el Vot de Poble pujant al santuari de la Mare de Déu de Queralt i participant en l'eucaristia que va presidir el rector, Mn. Jaume Prat. En aquesta celebració un grupet de nens i nenes van rebre la Primera Comunió. Acabada la missa, el mossèn va beneir el terme, acompanyats de la imatge de Sant Isidre i resant l'Àngelus.

LLEIDA

Reunió de l'Assemblea Diocesana del bisbat de Lleida

L'Assemblea Diocesana del bisbat de Lleida va reunir el 25 de maig tota la comunitat catòlica de la diòcesi per reflexionar i fer propostes de futur sota el títol "Comunitat de l'Esperança: escolta, acompanya, comparteix, prega, mira endavant". L'assemblea anual va reunir unes dues-centes persones amb l'objectiu de revisar el Pla Pastoral 2020-2024.

VIC

Mn. Joan Mir presenta el seu llibre "Un croquis de la fe cristiana. Pistes per a no iniciats"

Dijous 6 de juny es presenta el llibre *Un croquis de la fe cristiana. Pistes per a no iniciats* (135 pàg.; Editorial CPL) de Joan Mir (Campdevàrol, 1948). Mir és prevere del bisbat de Vic i degà de la catedral, llicenciat en Teologia i té un màster en Bioètica. El llibre vol ser un intent de fer un croquis de la fe cristiana, del que és més essencial, amb l'esperança de fer venir ganes de "saber-ne més".

TORTOSA

Diàleg sobre la Pastoral de la Salut a Benicarló

El dia 4 de maig al saló parroquial de Sant Pere a Benicarló les tres parròquies van ser convocades per escoltar i ser animades pel bisbe Sergi Gordo. És el començament d'una Pastoral de la Salut a Benicarló de manera més organitzada i interparroquial. El bisbe va animar a viure des de la fe l'acompanyament als malalts i les pròpies malalties o moments difícils.

GIRONA

Cloenda de les Matinals de formació per a catequistes

El Seminari diocesà va acollir, el dissabte 25 de maig, la cloenda de les Matinals de formació per a catequistes de la diòcesi. Hi va assistir un nodrit grup de catequistes i es va comptar amb la participació de fra Octavi Vilà, que va poder conèixer de primera mà les inquietuds d'aquest àmbit de la pastoral.

TARRAGONA

Jornada arxidiocesana de Pastoral de la Salut

Una quarantena de persones van participar, el 25 de maig, en la jornada arxidiocesana de Pastoral de la Salut, que va ser presidida per l'arquebisbe Joan Planellas. La trobada va comptar amb dues conferències, a càrrec de la gerent de la Regió Sanitària del Camp de Tarragona i directora dels Serveis Territorials de Salut, Imma Grau Farrús, i del delegat diocesà per a la Pastoral de la Salut, Miquel Sanchis Bernabeu.

TERRASSA

El bisbe Salvador Cristau participa en els 500 anys de la parròquia de Sant Llorenç

Diumenge 26 de maig al matí el bisbe Salvador va participar en els actes de celebració del 500 aniversari de l'església de Sant Llorenç, parròquia-catedral de Sant Feliu de Llobregat. La missa solemne va ser presidida pel nunci apostòlic i concelebrada pel bisbe de Sant Feliu de Llobregat, el cardenal de Barcelona, el bisbe d'Urgell, el bisbe Terrassa i l'abat de Montserrat.

URGELL

20a Trobada esportiva de Residències

El 25 de maig a la Sala polivalent de Prat de Roure d'Escaldes-Engordany (Principat d'Andorra) va tenir lloc la 20a Trobada esportiva de residències de gent gran. Unes 300 persones, entre participants, acompanyants i voluntaris, de diverses residències de l'Alt Urgell, la Cerdanya i el Principat d'Andorra es van agrupar en una competició esportiva que desperta il·lusió entre els padrins i padrines.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Sant Joan de Déu presenta una guia per detectar millor la soledat no desitjada

L'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu presenta la *Guia per a l'acompanyament de la soledat no desitjada en persones grans*, adreçada a professionals de l'àmbit de la salut i del sector social. Qualificada com l'epidèmia silenciosa del segle XXI, aquesta realitat afecta més de 30 milions de persones a Europa i multiplica per cinc les probabilitats de desenvolupar depressió i ansietat.

GREGORIO LURI
Escriptor

AULA EDUCATIVA

Estimar l'home per amor de Déu

El principi fonamental de la nostra fe és l'essència amorosa de Déu, que és tan singular que ens estimava abans d'arribar nosaltres al món

Sovint es diu que el cristianisme és la religió de l'amor, per oposició a les religions de la llei (judaisme i islamisme), però l'amor té moltes cares. Qui hagi llegit *El banquet*, de Plató, ho sap prou bé. L'amor teoritzat té poc a veure amb el viscut, i el viscut serenament té poc a veure amb el viscut com a pacient ignorat, etc.

I, amb tot, els cristians solem dir que el principi fonamental de la nostra fe és l'essència amorosa de Déu, que és tan singular que ens estimava abans d'arribar nosaltres al món. Jn 4,16: "Déu és amor (agapé), i qui resta en l'amor roman en Déu i Déu en ell." En la traducció de sant Jeroni: "*Deus caritas est et qui manet in caritate in Deo manet et Deus in eo.*"

Però parlar d'un déu amant no és fàcil. Cels, un filòsof grec acusava, al segle II, els cristians d'impietat per creure en un déu que estima perquè, si estima, en ell hi ha una mancança que necessita ser satisfeta amb l'objecte estimat.

Sant Agustí, per respondre a

aquesta acusació, va diferenciar l'amor benvolent, que seria l'específicament cristià, i l'amor concupiscent, que seria el purament eròtic. Aquest darrer seria un amor exigent, involuntari, que sorgeix d'una mancança que l'empenya a posseir l'objecte estimat; mentre que l'amor benvolent, l'amor digne dels cristians, seria l'agapé.

Eros i agapé coincidirien en la seva naturalesa expansiva, però eros treu l'amant fora d'ell mateix a la recerca d'alguna cosa que li manca, mentre que l'agapé (la caritat) seria una donació lliure d'un mateix que seria l'expressió de la mateixa capacitat d'estimar.

Aquesta qüestió va ser reactualitzada al segle passat per Anders Nygren en el seu famós llibre *Eros y Agapé*, defensant la diferència radical entre l'eros grec i l'agapé cristià. Segons Nygren, Plató no sabia res de l'agapé i sant Pau, encara menys d'eros.

Però aquesta divisió aparentment nítida va ser posada en dubte

per Benet XVI en la seva formidable encíclica *Deus Caritas est*, del 25 de desembre del 2005, on llegim: "Sovint s'ha radicalitzat l'oposició entre eros i agapé per sostenir que allò pròpiament cristià seria l'agapé, però que aquest antagonisme, dut a l'extrem conduiria el cristianisme cap a una desvinculació de totes les relacions vitals fonamentals de l'existència humana."

Per plantejar aquesta qüestió filosòficament, el Papa necessita dialogar amb Nietzsche, que havia defensat que el cristianisme havia donat a beure a eros un verí que el va fer degenerar en vici. Benet XVI ho fa amb elegància. No és poca cosa: un Papa dialogant amb Nietzsche sobre l'erotisme. El gest, enorme, és, sens dubte, un gest de caritat perquè va ser Nietzsche qui va dir també que "estimar l'home per amor a Déu ha estat fins ara el sentiment més aristocràtic dels homes. Estimar l'home sense una amagada intenció santificadora és una estupidesa i una brutalitat". ■

DOLORES BARROSO

Professora del grau en
Psicologia de la Universitat Abat
Oliba CEU

APUNTS DE PSICOLOGIA

L'efecte de la gratitud en la vida ordinària

La gratitud ens permet de tornar a reconèixer el bé que hi ha en nosaltres i en el món que ens envolta

Si observem amb cert deteniment la vida actual, semblaria que, unit a la recerca d'un continu estat de benestar, la vida es viu amb un fort sentiment d'inseguretat si no tenim el control sobre tots els aspectes de la nostra realitat. L'exigència que ens hem carregat, com si de nosaltres dependés tot, ens ha portat a viure moltes situacions vitals (que podrien ser tant ordinàries com extraordinàries) amb por i desesperança. En aquest sentit, les emocions que hi apareixen, com amaran tota la nostra vida, es vinculen a un fort bloqueig davant de la sobrecàrrega d'exigències i canvis, a una anticipació negativa dels problemes i a una tristesa profunda davant dels canvis o circumstàncies que no esperàvem i que poden formar part habitual de la vida.

D'alguna manera, també, pot ser que hàgim perdut de vista la riquesa que posseeix la vida ordinària i senzilla.

Davant de la necessitat de tenir

sota control tot el que vivim, hi ha una actitud que permet descobrir el tresor que és saber-se estimat i poder estimar amb la consciència de formar part d'alguna cosa gran. Aquesta actitud no és una mera disposició positiva, sinó la consciència de saber-se un mateix com a valuós i la consciència que els altres també ho són. En aquest sentit, una de les virtuts que ens permeten activar aquest mode és la virtut de l'agraïment o la gratitud.

Reconèixer el bé rebut, no tan sols de coses "extraordinàries", sinó justament de tot el que tenim aquí sense que nosaltres hàgim hagut de fer res perquè aquest és un tresor enorme: l'abraçada espontània d'un amic o d'un fill, el somriure de qui es troba amb tu, copsar el sol a la cara, el gust d'un pastís de xocolata o poder contemplar un paisatge meravellós, entre moltes altres coses, que, si les anomenéssim, seria difícil dir-les totes.

En psicologia, aquest hàbit s'ha estudiat al llarg de molts anys i ha

palesat els efectes que causa en cadascuna de les persones que l'exer-citen (Emmons y McCullough, 2003). Davant de la tristesa o el cansament que porta a percebre la realitat amb un elevat pessimisme i sentiment de desesperança, la gratitud ens permet de tornar a reconèixer el bé que hi ha en nosaltres i en el món que ens envolta. En aquest sentit, un dels efectes fonamentals que observem és que ens permet canviar la mirada, en el sentit que parem atenció als béns que són presents i que abans ens passaven desapercebuts, cosa que de mica en mica ens activa l'alegria i així ens possibilita una sana relació amb els altres i el món, ens sentim formar part d'alguna cosa important alhora que ens sentim nosaltres valuosos. És a dir, ens condueix a parar esment al que sí que està en nosaltres, i que ens permet el creixement personal. Tornem, doncs, a aquesta mirada senzilla per poder reactivar l'alegria, que és tan necessària per viure i conviure. ■

QUAN LA LLAR ÉS LLUNY DE CASA

L'entitat Joves per la Igualtat i la Solidaritat, de l'Hospitalet de Llobregat, procura espais on fer aflorar les emocions del dol migratori

CARME ESCALES

L'Hospitalet de Llobregat

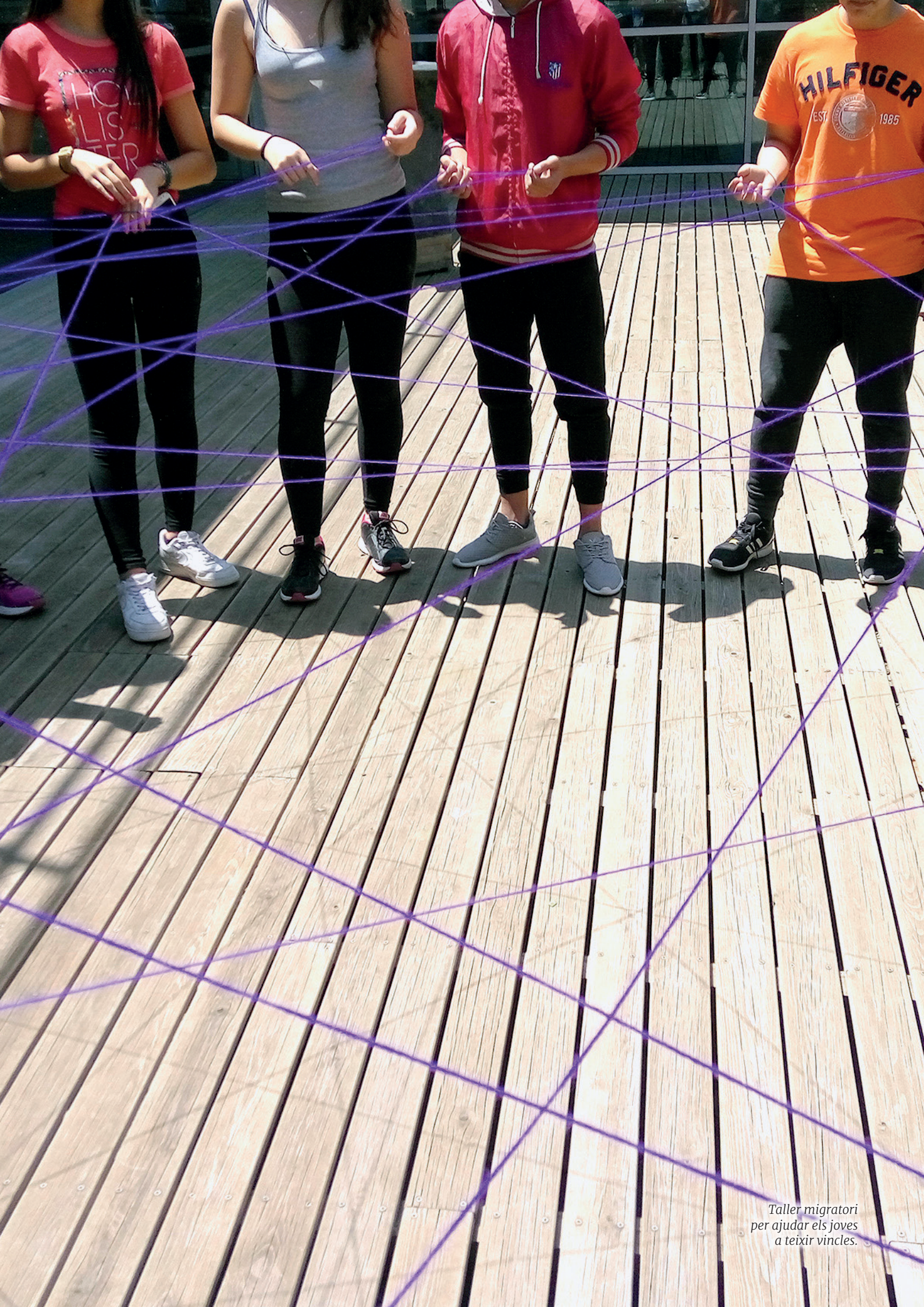
Preparar el viatge per reprendre la continuïtat d'una vida en un altre país comporta molts comiats alhora. Familiars de ben a prop, àvies i avis, la mare, el pare, germans i germanes, i amistats d'infantesa queden al país d'origen i qui sap fins quan la distància no permetrà tornar a abraçar-los. La realitat de moltes migracions és que a penes poden comptar amb una preparació. Són marxades sobtades, ràpides, moltes vegades fetes de necessitat i no pas de decisió pròpia ni desig profund. Les ganes de poder viure millor hi són, però també el petat d'un cor dividit.

L'Angie va néixer a la ciutat colombiana de Cali. Era petita quan va haver d'acomiar-se de la seva mare que deixava el seu país per venir a treballar a Catalunya, amb la idea de poder-los portar aquí també a ella i al seu germà, un cop ella ja tingués tot el necessari per acollir-los. L'Angie i el seu germà es van quedar a Colòmbia amb la seva àvia. I aquella separació que, en principi havia de ser d'un any, es va allargar fins a tres anys, el temps que la mare va trigar a tenir a punt tots els papers per poder fer venir els seus dos fills. Tres Nadals, tres estius, tres-cents seixanta-cinc dies viscuts tres cops lluny de la mare, un temps que, segons explica l'Angie, no va ser tan dur perquè pràcticament es pot dir que els va criar la seva àvia. Tot quedava a casa. Fins que la mare els va

anar a buscar i aleshores va ser l'àvia la que van deixar lluny.

Un cop aquí, a l'Angie la va ajudar molt el seu pas per l'aula d'acollida, a l'Institut de l'Hospitalet de Llobregat on va començar a estudiar, ja en català. "Hi havia nois i noies de tot arreu, del Pakistan, de l'Índia, de molts llocs, i parlaven altres llengües. Al mateix temps que apreníem català, també apreníem coses sobre els països dels quals veníem." Les aules d'acollida són els espais dedicats en exclusiva a un major acompanyament dels alumnes que durant el curs escolar van arribant d'altres països sense conèixer la llengua catalana. De vegades, també poc el castellà, ni el nostre alfabet.

El testimoni de l'Angie, un de tants exemples de migracions que divideixen famílies, durant un

Taller migratori
per ajudar els joves
a teixir vincles.

temps o per a sempre, és un dels relats migratoris juvenils recollits en un vídeo que ara fa uns deu anys posava so i imatge a realitats migratòries de diferents joves arribats a Catalunya. L'audiovisual culminava una recerca humanística per donar a conèixer com pot ser una vivència de desarrelament d'infants i joves. El treball —accessible a tothom a Youtube— era part d'un projecte anomenat *En Trànsit*, nascut en el si del JIS, les tres lletres que responen a la definició d'un propòsit: "Joves per a la Igualtat i la Solidaritat." El JIS és una organització no governamental sense ànim de lucre creada fa trenta anys a la ciutat de L'Hospitalet de Llobregat per un grup de joves de la ciutat.

Sensibilitzar jovent entorn de diferents problemàtiques i necessitats era i és en l'ADN d'aquesta organització. Per això, des d'un inici, el JIS ha dut a terme accions de transmissió comunitària, tant de coneixement de situacions personals que requereixen suport, per tant, una tasca de sensibilització, com la contribució a obrir la mirada al món, amb la descoberta d'altres realitats.

Al principi van fer projectes de formació de joves cooperants perquè poguessin participar en estades solidàries. Es va fer també un programa per potenciar les relacions interpersonals entre joves de Catalunya i de Bòsnia. I es van formar joves com a agents de salut per anar

TÀNIA MIRÓ
"Només millorant el
benestar emocional,
el jovent podrà
dibuixar el seu futur
i podrem aspirar a
tenir una societat
més cohesionada,
justa i igualitària"

A través de l'art, infants i joves poden expressar els seus sentiments.

pels instituts de l'Hospitalet divulgant missatges que eren part de campanyes de sensibilització. Formaven nois i noies que esdevenien així agents de promoció de la salut en temes d'autoestima, consum de drogues i hàbits saludables. També sobre violència masclista.

La Paola Vidovic hi va participar. Va néixer a Bolívia, però va arribar a Catalunya l'any 2002, quan tenia set anys. A quinze anys, tenia ganes d'ajudar a millorar les coses, d'ajudar les persones a desenvolupar-se i ser felices fent el que més desitgen. Durant diversos anys, va formar-se amb el JIS com a agent de promoció de la salut. Estudiava a l'Institut Rubió i Ors del l'Hospitalet i formava part també de l'experiència del teatre de l'oprimit. "Érem joves migrats, tot i que jo ja feia anys que havia arribat, però sabem el que significa aquest procés", diu.

Un dia, un jove romanès, que també feia anys que havia arribat del seu país, va compartir amb el grup del JIS el seu sentiment de tristor perquè el volien retornar a Romania. "En aquell moment, qui l'escoltàvem ens vam començar a qüestionar tots els canvis que suposen les migracions, i ens vam adonar que d'aquest desarrelament no se'n parlava", explica la Tània Miró Porqueres. Ella és educadora social i tècnica d'intervenció sociocomunitària. Des de fa una dotzena d'anys, coordina el projecte que va néixer una mica arran del testimoni que els va fer pensar en la necessitat de donar l'oportunitat als joves d'explicar, compartir les seves experiències migratòries. I per fer-ho van crear el projecte *En Trànsit*, tal com explica la Tània, que té un doble objectiu: ajudar a gestionar emocionalment el procés migratori i desmuntar clixés i estereotips i promoure la mirada intercultural. Va dirigit al jovent autòcton i al nouvingut, que són els dos mons que es poden enriquir mútuament, des de l'expressió i des de la comprensió.

Van passar molts mesos embastant les idees de la feina a fer, els objectius i el camí per arribar-hi. Com a iniciativa juvenil europea, primer de tot van buscar finançament.

Amb les emocions com a fil conductor de l'experiència migratòria, compartida amb companys i companyes de la seva mateixa edat, veien

com els prejudicis i discriminacions sobre les persones migrades i els seus països s'anaven desfent. "Quan ets una nena o adolescent, no trobes tant la discriminació i el rebuig i les dificultats que són obstacle per als adults a l'hora de trobar una feina o llogar un pis", explica la Paola. "Però això no vol dir que no tinguem la necessitat de gestionar les nostres emocions també cap a aquesta separació de la família", afegeix.

Van començar a cercar joves que havien viscut recentment un procés migratori i, tant en les sessions divulgatives que feien als instituts, com per altres vies, sentint les seves històries, van anar recollint fórmules vàlides per ajudar a explorar amb respecte aquests relats de vida per sensibilitzar sobre el que suposa. Per endreçar els continguts més rellevants que volien treballar, van fer la guia *En Trànsit*, amb quatre blocs diferenciats: Mitologia de la persona migrant; Autoestima i procés migratori; Ja soc aquí i D'aquí i d'allà. En ells van abocar reflexions per a tothom i dinàmiques de treball per compartir l'experiència emocional de la migració.

Per a la Paola, el programa *En Trànsit* "va ser l'oportunitat per demostrar al món que tenia ganes de canviar les coses. Jo ho considerava una manera de transmetre una nova perspectiva sobre les migracions, molt positiva per obrir la ment de moltes persones".

TALLERS DE DOL MIGRATORI

Un dels espais que varen crear per ajudar a gestionar emocionalment el procés migratori viscut són els tallers de dol migratori. Els fan a les aules d'acollida dels instituts de l'Hospitalet que ho sol·liciten, i que aquests centres reben de manera gratuïta. El projecte més ampli del qual formen part aquests tallers, *En Trànsit*, compta amb el suport econòmic de la Diputació de Barcelona, la Fundació 'la Caixa', i fins al 2022 també havia rebut el de l'àrea de Convivència i Civisme de l'Ajuntament de l'Hospitalet de Llobregat.

L'experiència dels tallers de dol migratori és única. És una proposta d'artteràpia on es despleguen diferents dinàmiques que acompanyen els adolescents a una posada en comú en la mesura del que cadascú se

sent en disposició i ganes de donar a compartir. A partir d'una olor, la que fan uns misteriosos recipients el contingut dels quals no es veu però l'alumnat pot anar ensumant, es fan unes preguntes i van apareixent missatges, records, imatges, descripcions, sensacions... I amb un bocí de plastilina, sense adonar-se'n, flueix la mirada al seu país, a la seva família, al seu estat anímic.

Així desperten consciències sobre el que significa deixar el propi país per anar a viure en un altre. Accions senzilles, a base de jocs, ajuden a pensar i sentir tot allò que passa fora i dins de cada persona. La Tània, tècnica que fa aquests tallers, ho descriu així: "S'inicia un viatge al seu passat on posar en valor tot el que han viscut, les persones importants, els canvis transitats, i així, poder-los mirar, integrar i acollir." I reflexiona sobre el sentit d'aquesta activitat: "Només millorant el benestar emocional, el jovent podrà dibuixar el seu futur i podrem aspirar a tenir una societat més cohesionada, justa i igualitària."

Tot el petit grup, dempeus i fent rotllana, s'agafen les mans, i algú situat al mig del cercle ha d'estar alerta a totes les mans en aquesta rotllana i saber detectar justament la mà que prem l'altra fort per passar el corrent, l'energia. I així, donant-se les mans i fent equip per ajudar el grup, aprenen el sentit d'amagar, ocultar veritats, alhora que estan fent pinya, en una mateixa missió, participant d'un objectiu comú.

A una sensació semblant hi arriben passant-se, simplement, una madeixa de llana que, enviada d'unes mans a unes altres, va teixint amb el seu fil enmig del grup una teranyina a l'aire. I així, tornem a fer un lligam que parla de compartir i de fer-nos iguals sent part d'un tot. ■

LA GUIA "EN TRÀNSIT" ES POT CONSULTAR
I DESCARREGAR EN LÍNIA

En una època en què s'han imposat les imatges gràfiques, s'agraeix que l'autora recuperi el dietari de viatge

**JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL**

Arquebisbe metropolità
de Tarragona i primat

Rússia càlida: una experiència espiritual

Benvolgudes i benvolguts, Olga Mundo, professora de religió catòlica a l'Institut de Castell d'Empúries, ha fet públics en un llibre que porta per títol *Rússia càlida* (Editorial Sunya), un conjunt de dietaris de viatge que recullen, tal com diu ella mateixa, els esdeveniments que li ha suggerit la terra russa les moltes vegades que hi ha pogut viatjar. Els itineraris per aquelles terres s'entrellacen amb els camins de la seva vida, fins al punt que porten l'autora a intercalar les reflexions sobre aquells esdeveniments amb altres reflexions sobre la terra catalana i sobre altres aspectes de la vida quotidiana. Els dietaris reflecteixen sobretot una experiència i una inquietud espiritual que l'autora exposa obertament.

L'Olga es presenta com una dona curada per Jesús, com moltes de les que l'acompanyaren en la seva vida mortal, i es confessa captivada per la religiositat ortodoxa i per la bellesa de la seva litúrgia. D'aquí que, també des de fa anys, dirigeixi un taller

de pintura d'icones al santuari de la Font Santa de Jafre (Girona). Tot i que les visites a Rússia han estat sempre amb viatges organitzats, ella ha fet el seu "itinerari espiritual", al marge de les activitats del grup. Fins i tot podríem dir que, per a ella, es tractava d'autèntics "pelegrinatges". En una època en què s'han imposat les imatges gràfiques —fotos, vídeos...—, s'agraeix que l'autora recuperi el dietari de viatge. Encara que "val més una imatge que mil paraules", això només és veritat si existeixen abans les mil paraules.

Les seves reflexions són sinceres, d'una persona profundament convençuda de la seva fe, marcada per alguna experiència que ha transformat la seva vida, i que no té complexos a l'hora de confessar-la. Són reflexions fetes "sense filtre" i gens improvisades. Totes elles traspuen un profund convenciment cristià, així com un agut esperit crític. No és, en absolut, un llibre monotemàtic: Hi ha reflexions de caire històric, estètic, polític, pedagògic, cultural, teològic; fins i tot de caire familiar. En algun moment, les referències a la religió poden semblar obsessives. Però es tracta sempre

de reflexions enriquidores d'algú que ha llegit molt i que manté una mirada crítica sobre el món que l'envolta. Agraïxo que s'hagi decidit a publicar aquests dietaris, en primer lloc perquè això l'ha obligat a posar per escrit una experiència i, per tant, a definir moltes coses; però també perquè ara podrà rebre comentaris i apreciacions dels lectors que l'ajudaran a enriquir aquesta experiència. Escoltar altres punts de vista forma part de la pròpia experiència, i no va en detriment del propi convenciment.

En uns moments en què estan de moda literatures *new age* o similars, que tenen per únic objectiu complaure i agradar els lectors, un llibre com aquest reconforta perquè, agradi més o menys, incomoda i fa pensar, que és l'únic que es demana a un llibre. A tall d'exemple, acabo amb un passatge de cap al final, que diu: "Ens hem dedicat a una teologia que està en diàleg amb el món de la cultura i potser en caldria una que estigués en diàleg amb el món de la fe. El primer que hem de fer, i que costa moltíssim, és creure que Déu ens estima" (pàg. 240). Pensem-hi.

Ben vostre. ■

El Papa vol que el Jubileu sigui per a tots ocasió de revifar l'esperança, la que neix i es funda en l'amor que brolla del Cor de Jesús

“L'esperança no pot defraudar”

JOAN-ENRIC VIVES
Arquebisbe d'Urgell

Amb aquest títol “L'esperança no pot defraudar” (Rm 5,5), el papa Francesc acaba de publicar la butlla de convocatòria del Jubileu de l'any 2025 de l'Encarnació del Senyor. L'esperança és el missatge central del Jubileu, que els Papes convoquen cada vint-i-cinc anys. I el Sant Pare Francesc vol que esdevinguem “*pellegrins d'esperança*”, sigui a Roma o a les Esglésies particulars. Que pugui ser per a tothom un moment d'encontre viu i personal amb el Senyor Jesús, la “Porta” de la salvació (cf. Jn 10,7.9).

Tothom necessita l'esperança, però trobem persones desanimades, que miren el futur amb escepticisme i pessimisme, com si res no pogués oferir-los felicitat. El Papa vol que

el Jubileu sigui per a tots ocasió de revifar l'esperança, la que neix de l'amor i es funda en l'amor que brolla del Cor de Jesús traspasat a la creu. L'Esperit Sant, amb la seva presència perenne en el camí de l'Església, és qui irradia en els creients la llum de l'esperança: Ell la manté encesa com una flama que mai no s'apaga, per donar suport i vigor a la nostra vida. L'esperança cristiana, de fet, no enganya ni defrauda, perquè està fundada en la certesa que res ni ningú no podrà separar-nos mai de l'amor diví (cf. Rm 8,35.37-39). Heus aquí per què aquesta esperança no cedeix davant les dificultats: perquè es fonamenta en la fe i es nodreix de la caritat, i d'aquesta manera fa possible que seguim endavant en la vida. Sant Agustí escriu sobre això: “En qualsevol gènere de vida, no es viu sense aquestes tres inclinacions de l'ànima: creure, esperar, estimar.” Fins la tribulació i el patiment són les condicions pròpies dels qui anuncien l'Evangeli en contextos d'incomprensió i de persecució (cf. 2Co 6,3). Però en aquestes situacions, enmig de la foscor, es percep una llum i es descobreix que el que sosté l'evangelització és la força que brolla de la creu i de la resurrecció de Crist. I això porta a desenvolupar una virtut estretament emparentada

amb l'esperança: la *paciència*. Estem acostumats a voler-ho tot i immediatament, sempre amb pressa. No es té temps per trobar-se, i sovint fins i tot en les famílies es fa difícil reunir-se i conversar amb tranquil·litat.

Déu és pacient amb nosaltres, perquè Ell és “el Déu de qui provenen la constància i el consol” (Rm 15,5). La paciència, que és fruit de l'Esperit Sant, manté viva l'esperança i la consolida com a virtut i estil de vida. Per tant, aprenem a demanar amb freqüència la gràcia de la paciència, que és filla de l'esperança i alhora la sosté.

L'Any Sant 2025 —quan també es commemoraran els 1.700 anys del Concili ecumènic de Nicea, tan important per a la unitat eclesial i la fe en la divinitat de Jesucrist— està en continuïtat amb els esdeveniments de gràcia precedents i també de futur, ja que el 2033 celebrarem el Jubileu de la Redempció. El diumenge 29 de desembre del 2024, a totes les catedrals s'obrirà l'Any jubilar i finalitzarà el diumenge 28 de desembre del 2025, i a Sant Pere del Vaticà el 6 de gener del 2026. Que la llum de l'esperança cristiana pugui arribar a totes les persones, com a missatge de l'amor de Déu adreçat a tothom! I que l'Església pugui ser testimoni fidel d'aquest anunci a tot arreu! ■

CONSULTORI BÍBLIC

Com redefineix Pau la saviesa a través de la paradoxa de la creu?

BERNAT FOLCRÀ

Biblista

La primera carta als Corintis revela les tensions internes que soscavaven la comunitat de Corint, caracteritzades per rivalitats i conflictes. Pau respon a aquestes divisions contrastant la falsa saviesa amb la veritable: la saviesa del món, plena d'especulacions i retòrica buida, davant de la saviesa de Déu, que s'encarna en Crist Jesús.

“Els jueus demanen prodigis, i els grecs cerquen saviesa, però nosaltres prediquem un Messies crucificat, que és un escàndol per als jueus, i per als pagans, una insensatesa. Però és poder i saviesa de Déu per a tots els qui són cridats, tant jueus com pagans” (1Co 1,22-24).

La creu de Crist, paradoxalment, és vista com un escàndol i una insensatesa per uns, però és el mitjà de salvació per a d'altres. Aquesta concepció contrasta fortament amb la cultura grega, on Pau predicava. Els grecs entien la saviesa com un logos masculí. A Israel, segons l'Antic Testament, la saviesa no es limitava al coneixement racional, sinó que incloïa elements existencials i vivencials que impregnaven tota la vida humana, reflectint la paradoxa de la vida mateixa. La saviesa de Déu no es manifesta en proeses glorioses o ensenyaments esotèrics que agraden als homes, sinó en la creu. En l'aparent fragilitat i derrota, la saviesa de Déu supera totes les formes de saviesa humana. Crist crucificat encarna la saviesa divina.

PER A CONSULTES:

redaccio@catalunyacristiana.cat

COMENTARI DE LA PARAULA

Els parents de Jesús deien que estava fora de si?

MN. JOSEP RIUS-CAMPS

Teòleg i biblista

Il·lustració: Glòria Monés

Un variant del Còdex Beza: “*Quan els lletrats i els altres dirigents sentiren parlar d’ell, sortiren per arrestar-lo, ja que deien que els havia tret fora de si*”, variant textual avalada per totes les antigues versions llatines (Ítala), molt anteriors a la Vulgata de Jeroni, no permet interpretar Mc 3,20 en un to tan negatiu com trobem en el text usual referit als familiars de Jesús: “Quan ho sentiren els seus parents, sortiren amb intenció de detenir-lo (lit. ‘arrestar-lo’), ja que deien que estava fora de si.” Segons el Còdex Beza, en canvi, “*els lletrats i els restants*” dirigents jueus, en assabentar-se que Jesús, amb l’elecció dels Dotze (Mc 3,13-19), havia desafiat la institució religiosa de Jerusalem, baixaren a Galilea “per arrestar-lo, ja que deien que *els havia tret fora de si*”.

No té res d’estrany que, en la continuació del text, els lletrats vinguts de Jerusalem vagin propalant que “estava posseït per Beelzebul”. Els lletrats, els teòlegs del temps de Jesús, l’han titllat d’actuar posseït pel dimoni: “Amb el poder del príncep dels dimonis expulsa els dimonis!”

En la seva rèplica, Jesús posa en el mateix nivell les divisions internes que es produeixen a l’interior d’un regne, d’una comunitat o del mateix Satanàs, i conclou: “Si, doncs, Satanàs *expulsa Satanàs, ha quedat dividit internament, no pot mantenir-se dempeus el seu regne*; al contrari, li ha arribat la fi.” La manera d’argumentar dels lletrats és de per si “una blasfèmia contra l’Esperit Sant”, ja que s’han valgut del nom i de la força de Déu per desacreditar-lo.

Tot seguit, en un altre camp, l’evangelista refereix la reacció dels familiars propers a Jesús a l’elecció dels Dotze que ell acabava de fer amb vista a Israel. Mostren el seu profund desacord, situant-se ostentament “fora” de la casa on ell estava ensenyant a la multitud (3,20.32) i fent-lo cridar: “Heus aquí que la teva mare, els teus germans i les teves germanes són aquí fora i et busquen.” Jesús no es deixa intimidar: “Qui és la meua mare i els meus germans?... Qualsevol que realitzi el *designi* de Déu, aquest és *germà meu* i germana i mare.” ■

Diumenge X de durant l'any

Lectura primera

Gn 3,9-15

*Faré que siguin enemics
el teu llinatge i el de la dona*

Lectura del llibre del Gènesi

Després que l'home hagué menjat el fruit de l'arbre, el Senyor-Déu el cridà i li digué: "On ets?" Ell li respongué: "He sentit que us passejàveu pel jardí, com que vaig nu, he tingut por i m'he amagat." Li digué el Senyor-Déu: "Qui t'ha fet saber que anaves nu? És que has menjat del fruit de l'arbre que jo t'havia prohibit de menjar?" L'home li digué: "La dona que m'heu donat m'ha ofert el fruit d'aquell arbre, i n'he menjat." El Senyor-Déu digué a la dona: "Per què ho has fet, això?" Ella li respongué: "És que la serp m'ha enganyat." El Senyor-Déu digué a la serp: "Ja que has fet això, seràs la més maleïda de totes les bèsties i de tots els animals feréstecs. T'arrossegars sobre el ventre i menjaràs pols tota la vida. Faré que sigueu enemics tu i la dona, i el teu llinatge i el d'ella. Ell t'atacarà al cap i tu l'atacaràs al taló."

Evangelí

Mc 3,20-35

Satanàs no pot pas durar

Lectura de l'evangelí segons sant Marc

En aquell temps, Jesús entrà a casa amb els deixebles, i tornà a reunir-s'hi tanta gent que no els quedava temps ni de menjar. Quan els seus sentiren dir el que feia hi anaren per endur-se'l, perquè deien que havia perdut el seny. Per altra banda, els mestres de la Llei

Salm responsorial

129

Des de l'abisme us crido, Senyor.
Escolteu el meu clam.
Estigueu atent, escolteu
aquest clam que us suplica. R.

*R. Són del Senyor l'amor fidel
i la redempció generosa.*

Si tinguéssiu en compte les culpes,
qui es podria sostenir?
però és molt vostre perdonar,
i això ens infon respecte. R.

Confio en la paraula del Senyor,
la meva ànima hi confia.
Espera el Senyor la meva ànima,
més que els sentinelles el matí.
Que espirin el matí els sentinelles,
Israel espera en el Senyor R.

Són del Senyor l'amor fidel,
i la redempció generosa.
És ell que redimeix Israel,
de totes les seves culpes. R.

Al·leluia

*Ara, el sobirà d'aquest món serà expulsat,
diu el Senyor;
i jo, quan seré enlairat damunt la terra,
atrauré tothom cap a mi.*

que havien vingut de Jerusalem deien que estava posseït per Beelzebul, i que treia els dimonis pel poder del rei dels dimonis. Jesús els cridà i els rebatia valent-se de paràboles. Els deia: "Com pot ser que Satanàs vulgui treure fora Satanàs? Si un reialme es divideix en faccions que lluiten les unes contra les altres no pot durar gaire temps. I si dins d'una família hi ha divisions, tampoc no pot durar. Igualment, si el regne de Satanàs s'ha dividit en faccions que lluiten entre elles ja no se sosté: no pot pas durar. A casa d'un guerrer valent ningú no pot penetrar-hi per prendre-li el que té sense encadenar-lo abans; només així li podrà saquejar la casa. Us ho dic amb tota veritat: Per més pecats que un home

Lectura segona

2Co 4,13-5,1

Ens sentim plens de fe, i per això parlem

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, l'Escriptura diu: "Em sento ple de fe, i per això he parlat." Nosaltres, doncs, que tenim el mateix Esperit de la fe, també ens sentim plens d'aquesta fe, i per això parlem, i sabem que aquell qui ressuscità Jesús, el Senyor, també ens ressuscitarà a nosaltres amb Jesús i ens portarà a la seva presència juntament amb vosaltres. Perquè tot això és ben bé vostre; així la gràcia de Déu, que es multiplica a mesura que s'estén a molta gent, farà que sigui desbordant l'acció de gràcies a la seva glòria. Per això no ens desanimem. És veritat que la vida d'homes que vivim per fora es va consumint, però la que vivim dins nostre es va renovellant cada dia, perquè el pes lleuger del que ara sofrem, i que dura tan poc, va acumulant un pes incomparable de glòria que durarà sempre. I nosaltres no apuntem a això que veiem, sinó a allò que no veiem, perquè les coses que veiem passen, però les que no veiem duren per sempre. El nostre cos, que és la casa i el tabernacle de Déu a la terra, serà destruït, però sabem que tenim al cel un altre edifici, un temple que és obra de Déu, no fet de mà d'homes, etern.

cometés i per més blasfèmies que proferís, Déu està disposat a perdonar-lo, però el qui injuria l'Esperit Sant, Déu no el perdonarà mai i sempre serà reu del seu pecat." Jesús va fer aquesta afirmació perquè deien que tenia un esperit maligne.

Després arribà la seva mare amb els seus familiars, i de fora estant el fan cridar. La gent que seia al voltant d'ell li diu: "La vostra mare i els vostres parents són aquí fora, que us volen veure." Ell els respon: "Qui són la meua mare i els meus parents?" Llavors mirant els que seien tot al voltant, diu: "Aquests són la meua mare i els meus familiars: tothom qui compleix la voluntat de Déu és el meu parent, la meua parenta, la meua mare." ■

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

CICLE LITÚRGIC B; FERIAI II
TEMPS DE DURANT L'ANY
SALTERI: SETMANA 2

Juny

9. DIUMENGE

Diumenge X de durant l'any, Verd. Lectures: Gènesi 3,9-15 / Salm 129 / 2 Corintis 4,13-5,1 / Marc 3,20-35
SANTORAL: beata Anna-Maria Taigi; Efrem, doctor; beat Josep Anchieta, prev.; Martí, erm.; Pelàgia, vg. i mr.; Prim i Felicià, mr.

10. DILLUNS

Fèria, Verd. Lectures: 1 Reis 17,1-6 / Salm 120 / Mateu 5,1-12
SANTORAL: Asteri, b.; Maurici, ab.

11. DIMARTS

Sant Bernabé, apòstol (MO), Vermell. Lectures: Fets 11,21b-26;13,1-3 / Salm 97 / Mateu 10,7-13
SANTORAL: Adelaida, rel.; Lleó III, p.

12. DIMECRES

Fèria, Verd. Lectures: 1 Reis 18,20-39 / Salm 15 / Mateu 5,17-19. A Tarragona i Tortosa: **Santa Maria Rosa Molas, rel. i fund.** (MO i ML), Blanc

SANTORAL: Joan de Sahagún, prev.; Onofre, b. i mr.; Violant, rel.

13. DIJOUS

Sant Antoni de Pàdua, prev. i dr. de l'Església (MO), Blanc. Lectures: 1 Reis 18,41-46 / Salm 64 / Mateu 5,20-26
SANTORAL: Aquil·lina, vg.; Aventí, mr.; Fandila, prev.

14. DIVENDRES

Fèria, Verd. Lectures: 1 Reis 19,9a.11-16 / Salm 26 / Mateu 5,27-32
SANTORAL: Digna, vg. i mr.; Eliseu, prof.

15. DISSABTE

Del dissabte, Verd. O bé, **Santa Maria Miquela del Santíssim Sagrament, vg.** (ML), Blanc. O bé, **Memòria de Santa Maria en dissabte** (ML), Blanc. Lectures: 1 Reis 19,19-21 / Salm 15 / Mateu 5,33-37
SANTORAL: Benilde, mr.; Bernat d'Aosta, prev.; Germana Cousin, vg.

El Sant 12 de juny

Joan de Sahagún

El sant d'avui va néixer a Sahagún, província de Lleó, l'any 1429, fent realitat el desig de descendència dels seus pares, que havien demanat poder tenir un fill a la Mare de Déu del Pont. Joan va descobrir la seva vocació de ben jove i va decidir estudiar Teologia amb l'aprovació del seu pare. Després de ser ordenat sacerdot, el bisbe de Cartagena li va oferir les rendes d'uns beneficis eclesiàstics i la seva protecció, per animar-lo a continuar amb la predicació, ja que Joan començava a mostrar indicis que seria un gran intel·lectual.

Tot i tenir una bona posició eclesial, Joan va renunciar a tots els càrrecs i es va retirar en una capella situada

a l'església de Santa Gadea, a Burgos. Aleshores va comprar la *Suma bartoлина* als frares de Sant Pau de Burgos i va afegir-hi unes notes: es tracta de l'únic text escrit pel sant que es conserva actualment. Posteriorment va traslladar-se a Salamanca, on va entrar a la comunitat dels frares agustins. De Salamanca són els dos miracles que se li atribueixen: va treure un nen que havia caigut en un pou fent pujar el nivell de l'aigua i va aconseguir calmar un toro que s'havia escapat i semblava el terror pels carrers de la ciutat. Joan va morir el 1479 a Salamanca. Les seves relíquies reposen a la Catedral Nova. Va ser canonitzat pel papa Alexandre VIII el 1691. ■

MERCÈ SOLÉ
msolety@gmail.com

En les lectures d'aquest diumenge, hi he trobat tres aspectes que em qüestionen: l'Església "agobiada", l'Església comunitària i la lluita contra el mal

Tres accents molt oportuns

Tornem aquest diumenge a la vida quotidiana. S'ha acabat la Pasqua. S'han acabat les festes del Senyor. Pren relleu el més valuós que tenim: la nostra vida, en el món que ens ha tocat viure. I és aquí on Déu ens surt a l'encontre i on nosaltres intentem viure amb fidelitat el seguiment de Jesús.

En les lectures d'aquest diumenge, hi he trobat tres accents que em qüestionen.

El primer és *l'Església "agobiada"* (perdoneu el castellanisme!). Aquesta Església en què al grupet de Jesús "no els queda temps ni de menjar", com diu l'evangelí de Marc. Una Església enmig d'una gran demanda d'atenció de moltes persones (avui potser la demanda pren la forma de moltes "ovelles sense pastor" a les quals no sabem com atansar-nos) i enmig també de qüestionaments, d'acusacions i de cridòria que pretenen desviar l'atenció del missatge de Jesús. Aquesta agenda perpètuament plena i aquest cansament em semblen avui un signe dels temps de les nostres comunitats i moviments. Vivim potser presoners d'estructures, patrimonis i organitzacions que en lloc de facilitar la pastoral, l'obstaculitzen. Però no ens resulta gens fàcil alliberar-nos-en.

El segon és *l'Església comunitària* (perdoneu ara el pleonasme). Vull dir l'exigència d'una Església que sigui casa nostra i simultàniament casa de totes les persones, vinguin d'on vinguin i pensin com pensin, amb ganes de complir la

voluntat de Déu, una unitat que s'ha de palesar sobretot en la litúrgia. Potser hi he pensat després d'assistir a un parell de jornades sobre la qüestió migratòria i després que s'aprovés, per part dels bisbes de la Conferència Episcopal Espanyola, l'exhortació pastoral *Comunitats acollidores i missioneres. Identitat i marc de la Pastoral amb Migrants*. Les nostres comunitats cada dia seran més acolorides i més diversificades (i més rejoyenides), perquè van arribant molts cristians d'arreu del món, que són membres de ple dret, com a batejats, de les nostres parròquies, que de vegades estem temptats de fer com la família de Jesús, de tancar-nos en vincles, si no familiars, sí de país o de cultura. "Acollir, protegir, promoure i integrar", diu el papa Francesc, sense paternalismes, és el nostre repte.

I el tercer és *la lluita contra el mal*. El mal que, en la lectura de l'evangelí de Marc es manifesta en un molt actual "emboïca que fa fort", que gosa acusar Jesús d'endimoniament. I un mal que es manifesta també, en la lectura del Gènesi: el no fer-se càrrec de les conseqüències dels propis actes, d'amagar el cap sota l'ala, o de culpar-se mútuament. Un mal que, en la seva aparent banalitat, passa desapercebut, però que és al darrere de la desigualtat, la injustícia i la mort, contra les quals som cridats a lluitar-hi activament.

Potser sols no ens en sortirem, però el Salm ens recorda que "són del Senyor l'amor fidel i la redempció generosa". Confiam en la paraula del Senyor. ■

Una experiència transformadora —

El Lucas i el Martí sortien cada matí a córrer abans de la primera pregària del dia.

LUCAS MARTÍN

Alumne de la Universitat Blanquerna-Ramon Llull

Aquesta experiència a Taizé ha remogut una part de mi que fins al moment estava estancada. El dia a dia, el sentiment de comunitat, l'espai de reflexió, l'amor que s'hi respira, la natura que acull la nostra estada; un conjunt d'elements que caracteritzen aquest lloc i que m'han permès sentir-me a prop meu, a prop dels altres i, d'alguna manera, malgrat no ser creient, a prop de Déu.

Llevar-me i començar el dia acudint a la pregària de les 8.20, estant en silenci durant aproximadament una hora, m'endrega tots els pensaments i m'equilibra les emocions per donar inici a la jornada, amb plena serenitat i calma. Acostumats a llevar-nos i agafar el mòbil o immediatament tenir la ment en ocupacions banals, aquest despertar és un concepte totalment diferent d'activar el cos i la ment. Malgrat no aconseguir connectar amb els cants de les pregàries, intento fixar-me en les altres persones que sí que ho fan i imaginar-me com se senten elles en el

moment de cantar. Això no obstant, es fan set minuts de silenci que em serveixen per meditar i observar els pensaments que em sorgeixen. És un moment màgic, pacífic i relaxant.

Les activitats de servei a la comunitat són bàsiques i essencials (netejar, recollir, servir, reparar, reciclar...) i ocupen aproximadament una hora del dia. La resta d'activitats que conformen la jornada continuen aquesta línia de senzillesa, encara que un és lliure en tot moment de seguir el seu horari. Per exemple, un company i jo ens saltàvem la pregària de les 12.20 i anàvem cada dia a córrer pels meravellous prats d'Ameugny, Chazelle i voltants (una altra manera de connectar amb un mateix i amb Déu).

Un altre aspecte destacable de l'estada a Taizé són els moments diaris de reflexió conjunta amb la resta de persones de la comunitat. Aquí tothom està obert a parlar sobre qualsevol cosa. Es genera una sensació de confiança i interès pels altres. És un hàbit que solem ometre en el nostre dia a dia i a Taizé és d'allò més normal.

I si això és possible és gràcies a la predisposició de les persones en aquest indret. He après a escoltar els altres i connectar amb les seves realitats, deixant de banda tot prejudici. Aquí ells han estat els meus amics, familiars... i m'ha sorprès com ningú no jutja la resta, fent-me sentir lliure d'expressar-me a la meua manera. Això s'encomana i em permet fer el mateix, és a dir, escoltar-nos, no jutjar-nos i treballar l'empatia constantment. ■

Club Nous Amics LLUMS DE NADAL A LA TOSCANA

Del 9 al 13 de desembre del 2024, viu l'experiència dels tradicionals mercats nadalencs

No et quedis sense plaça
i reserva ja amb els preus especials
per als membres del Club Nous Amics!

*Viatge organitzat per RT Cultural, partner oficial de Club Nous Amics.

Apunta't amb preus
especials per als membres del Club Nous Amics*.
Per a més informació: info@rtcultural.com
i al tel. 93 122 67 00

Cartes

Anagrama del nom de la Mare de Déu

Sempre he vist l'anagrama del nom de la Mare de Déu format per les lletres M i A superposades. En el sostre del vestíbul d'entrada de l'església parroquial de Nostra Senyora de l'Assumpció del poble de Josa (Terol) hi ha l'esmentat anagrama, però a sota hi apareixen les lletres R, I, A. Per tant, és el nom sencer MARIA. Era habitual aquesta representació?, o es tracta d'una llicència de l'artista? Moltes gràcies.

JORDI-XAVIER ROMERO
ÁLVAREZ

Estem davant d'un anagrama impropï, que formalment té l'estructura d'anagrama, amb predomini evident de la M i la A, però que es completa per la part inferior amb les altres tres lletres del nom de Maria: R, I, A. És excepcional i podem entendre que respon a la creativitat de l'artista o a la felicitat iniciativa del seu mentor. En realitat, no és un anagrama perquè hi figura el nom sencer. Per això, podem considerar-lo un anagrama impropï.

MN. JOSEP ALANYÀ
Canonge arxiver de Tortosa

La veritat

La veritat necessita, no només existir, sinó també ser coneguda per poder tirar endavant les nostres vides. De fet, la cerca de la veritat ha estat una autèntica obsessió per als humans. Necessitem saber què passa, necessitem fer-nos preguntes, trobar explicacions a les desgràcies, cercar la veritable raó dels fets. Els humans necessitem veritats fonamentals.

ANNA MARIA MUNTADA BATLLE

Gaudint de la Sagrada Família

Fa uns dies vaig tenir la sort de poder visitar la Sagrada Família amb audioguia. Hi he estat diverses vegades, però amb aquesta visita en vaig sortir encara més impressionada, ja que hi havia aspectes del temple que l'audioguia t'explicava més detingudament: detalls que quan la visites et passen per alt. Realment, per a mi, va ser una visita molt enriquidora i molt bonica, alhora que vaig poder gaudir una altra vegada de la Sagrada Família.

NEUS LLAMBRICH MAÑES

PODEU ENVIAR LES CARTES A:
redaccio@catalunyacristiana.cat

POSTALS DES D'ANDALUSIA

“Estrellas de papel”

Hinojosa del Duque ha celebrat la seva Fira del Llibre. He tingut el gust de presentar, juntament amb Juan José Primo Jurado, director general de l'Institut Andalús de Patrimoni Històric, el llibre *Estrellas de papel*, que aplega els monuments principals i paisatges d'Hinojosa.

Tant Juan José com un servidor vam glossar “les estrelles de papel”, el que hem escrit sobre el patrimoni historico-artístic d'Hinojosa, recollint una galeria esplèndida de fotos antigues, de paisatges naturals i de tradicions profundament arrelades a la localitat.

Em vaig voler referir a aquelles “tres estrelles” que poblen el firmament d'un poble: l'educació, la felicitat i la cultura, especialment, la que trobem als llibres. Vaig mostrar la importància de l'ensenyament, de la formació integral i de l'educació, des de la talaia dels pupitres a escoles i instituts, sabent que l'essència d'una bona educació consisteix en “seguir amb encantament i exemplaritat”.

Pel que fa a la felicitat, hi ha multitud de camins i d'actituds, però al final, tots se “centren i es concentren” en la construcció d'un “món millor més humà i més cristià”. I, finalment, “l'estel de la cultura” que té el camp immens dels llibres, però també dels “valors” en la seva caravana múltiple de colors tan bonics com “la veritat, l'amor, la justícia i la llibertat”.

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte de 20 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

Tot enaltint les celebracions litúrgiques

L'orgue de la catedral nova de Lleida s'inaugurarà el 29 de setembre vinent

L'orgue va ser construït als anys setanta per la prestigiosa casa alemanya Klais Orgelbau.

MAC

Aquest orgue consta de tres teclats manuals i pedaler, 36 registres i 2.278 tubs

Feia deu anys que l'orgue de la catedral nova de Lleida —inaugurat el 1958 i construït per la casa Organería Española S. A. — era mut. Havia deixat de funcionar. L'inexorable pas del temps havia ocasionat que se'n malmetessin els elements i materials. Miquel González Ruiz, professor d'orgue del Conservatori Professional i Municipal de Lleida i doctor en Història de l'Art i Musicologia per la Universitat Autònoma de Barcelona, considera que no es pot concebre una catedral sense orgue.

“La catedral és l'església mare de la diòcesi. El temple més represen-

tatiu o un dels més representatius. Per tant, se'm fa difícil entrar-hi i no trobar-hi un orgue de tubs, l'instrument més tradicional i propi de l'Església, que acompanyi el culte”, afirma en Miquel. I afegeix: “Entenc que l'economia mana, però tot és estar convençut de l'objectiu, unes jerarquies que hi donin suport plenament, conscienciar, tenir un bon equip de treball i, tard o d'hora, arribarà.”

ADEQUAT PER A LA CATEDRAL

Miquel González Ruiz, assessor del bisbat de Lleida en matèria or-

la casa Klais qui s'ha encarregat de dur a terme el trasllat de l'instrument des del Japó fins a la catedral de Lleida, amb el consegüent muntatge, harmonització i adequació dels tubs a l'espai.

ESTÈTICA NEOBARROCA

Aquest orgue de tubs, d'estètica neobarroca alemanya, és ideal per a la interpretació de la música de Johann Sebastian Bach i dels mestres barrocs d'Europa del nord. Consta de tres teclats manuals i pedaler, 36 registres, 2.278 tubs, una alçada en el punt més alt de 9 metres i 13 tones de pes.

“La data prevista de la inauguració, si tot va bé i no hi ha cap entrebanc, serà el 29 de setembre d'enguany. Ha estat triada per ser la segona festa major de la ciutat i coincidir en diumenge. Una diada amb molta tradició. Inicialment s'havia proposat alguna altra festivitat del setembre, però s'esqueia en dia laboral i s'ha preferit aprofitar el diumenge de Sant Miquel”, explica el professor González Ruiz.

“No hi ha cap instrument com un orgue de tubs —constata en Miquel— per enaltir la solemnitat de les celebracions. El nou orgue recuperarà una llarga tradició interrompuda durant uns anys per manca d'instrument a la catedral i serà un element únic per sublimar la litúrgia, un nou component que s'integrarà perfectament amb l'espai, i esdevindrà un referent tant de la diòcesi com per a la cultura de la ciutat i de la regió. A més, omplirà sonorament tot l'espai d'una catedral que no és precisament petita.”

Miquel González opina, com tantíssimes altres persones, que la música d'orgue atresora una dimensió espiritual molt rellevant: “La música d'orgue, dins d'un espai de recolliment i de pregària, és un dels millors atractius per apropar-se a Déu. Només cal veure l'efecte que produeix la seva música a les persones que entren a qualsevol dels temples emblemàtics del nostre país. Automàticament, s'asseuen i es queden embadalides escoltant o mirant l'orgue. Crec que l'orgue i la música són dos elements que no han estat prou aprofitats per atreure a l'espiritualitat o per potenciar el turisme religiós i cultural.” ■

ganística, ha estat un dels artífexs del pla d'actuació per aconseguir el nou orgue per a la catedral nova de Lleida. Davant de la impossibilitat de rehabilitar l'orgue antic (la restauració era extremadament cara i sense garanties d'un bon resultat) i d'adquirir un instrument nou (econòmicament inviable), es va optar per cercar un orgue d'alguna església o auditori que, per canvi d'activitat, necessitessin vendre'l o cedir-lo.

El bisbat va iniciar, l'abril del 2022, la recerca d'un instrument adequat per a la catedral. Van tenir la sort de localitzar un orgue de grans dimensions construït entre els anys

1974 i 1975 per la prestigiosa casa alemanya d'orgueneria Klais Orgelbau i ubicat a la sala de concerts Ishibashi Memorial Hall de Tòquio (Japó). Klais ha fabricat, entre d'altres, els orgues de la catedral de Lleó, de la basílica del Pilar de Saragossa i de l'Auditori Viader de Girona.

El bisbat de Lleida va contactar amb la Fundació Ueno-Gakuen —conservatori de grau superior de Tòquio—, propietària de l'orgue. Després de moltes reunions telemàtiques amb el president d'aquesta entitat cultural, la Fundació Ueno-Gakuen va decidir donar l'orgue al Capítol Catedral de Lleida. Ha estat

Francesc Torralba presenta el llibre “Benaurances per a agnòstics”

El filòsof i teòleg destaca la necessitat d'un “llenguatge pont” per connectar amb els altres

Agustí Codinach

Torralba i Morlans van dialogar durant la presentació del llibre.

CARME MUNTÉ MARGALEF
Barcelona

El nou llibre de Francesc Torralba, *Benaurances per a agnòstics*, es va presentar a la parròquia de Santa Anna – Hospital de Campanya de Barcelona, “la casa on les benaurances s’encarnen en el dia a dia”, tal com va destacar l’editor de Fragmenta, Ignasi Moreta.

El llibre parteix d’un diàleg ficcionat entre un creient, el Francesc, i un agnòstic, el Guillem, dos amics d’infància que es retroben al cap dels anys. A Santa Anna, el diàleg va fer-se entre dos creients, Francesc Torralba i Xavier Morlans, que comparteixen la urgència i la necessitat de trobar nous llenguatges per fer avinents al món d’avui les grans raons de la fe cristiana.

“El més interessant és crear un camp d’intersecció on trobar-nos, escoltar-nos i mirar de poder explicar allò que creiem”, va remarcar Francesc Torralba i, en aquest ma-

teix sentit, va parlar de la necessitat d’un “llenguatge pont” que ens permeti connectar amb els altres. També va recordar, com ens va dir en una entrevista que vam publicar el 21 d’abril, que les benaurances són un programa de felicitat, amb el benentès que la felicitat plena, aquí a la terra, no existeix. “La felicitat perfecta és fora del nostre abast”, va remarcar el filòsof i teòleg, Premi Joseph Ratzinger 2023, davant d’un auditori nombrós aplegat a Santa Anna el dimecres 22 de maig.

De la seva banda, Xavier Morlans, capellà i teòleg, va posar en valor que Francesc Torralba dignifica el gènere de la conferència i va citar diversos llibres de diàleg entre creients i agnòstics, com el que Torralba i Vicenç Villatoro van compartir en forma de cartes creuades: *Amb Déu o sense. Quaranta cartes creuades* (Fragmenta). Un gènere, va dir Torralba, “que l’he conreat i que m’estimula molt intel·lectualment”.

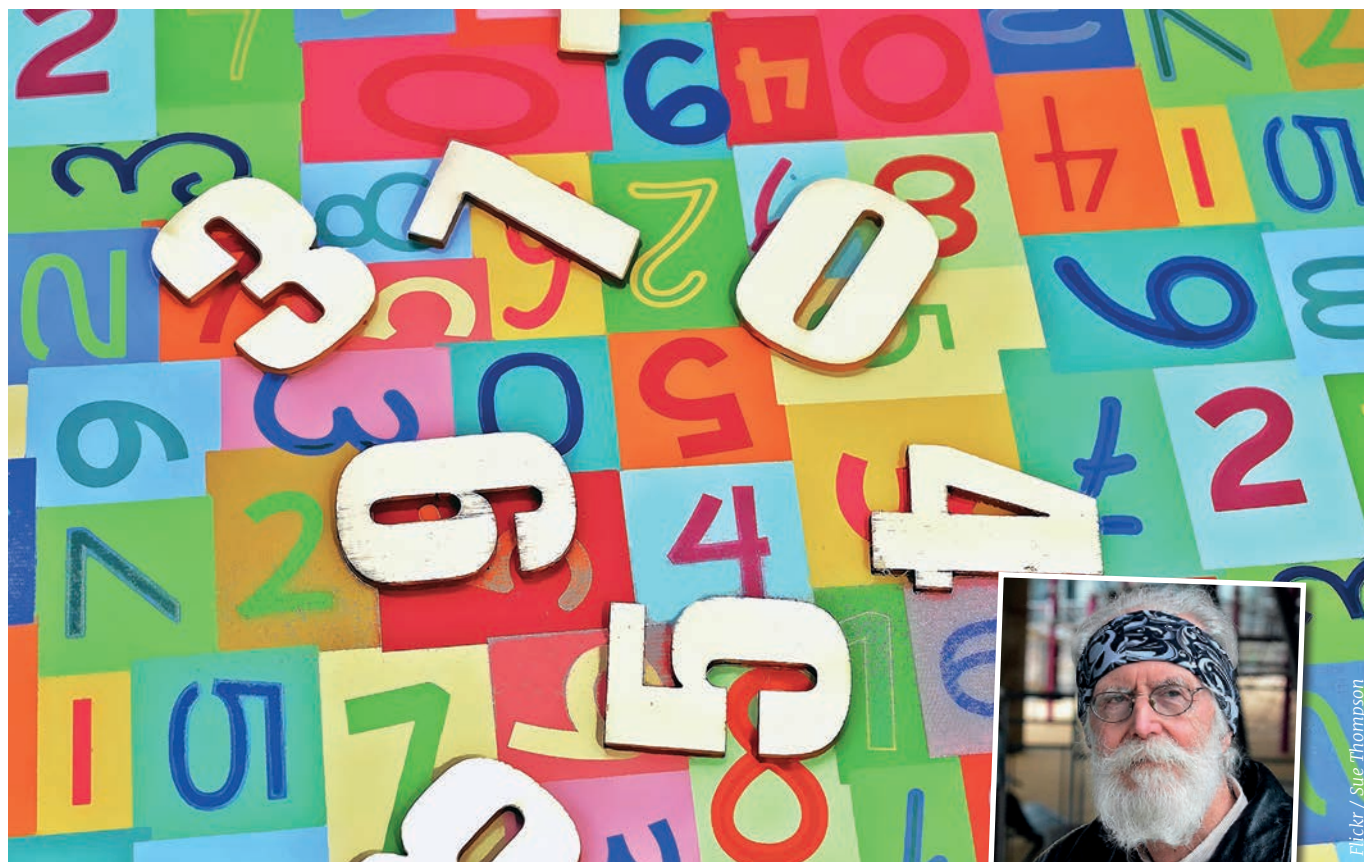
Villatoro, que havia de participar presencialment en l’acte, finalment ho va fer a través d’un vídeo gravat en què va parlar de les característiques del diàleg entre creients i agnòstics, en el sentit que no ha de ser proselitista ni partir d’una superioritat, sinó de la humilitat. ■

FRANCESC TORRALBA

“El més interessant és crear un camp d’intersecció on trobar-nos, escoltar-nos i explicar allò que creiem”

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

El premi “Nobel” de Matemàtiques d’aquest any

La matemàtica és una ciència important i útil.

MN. FRANCESC NICOLAU

Professor emèrit de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Ha estat el francès Michel Talagrand. Em sembla que és interessant conèixer-lo. Ha treballat també a Espanya per al CERN. Es diu pròpiament premi Alba el guardó que ara ha rebut, però també és conegut amb el nom de premi Nobel de Matemàtiques. Quan es van instituir els premis Nobel, no s’hi va incloure les matemàtiques, a la llista de les ciències guardonades. I

un xic després, França va voler cobrir aquest dèficit amb la creació d’aquest reconeixement, amb característiques semblants als guardons suecs. Va ser el 20 de març d’enguany que es va comunicar que se li concedia per donar-l’hi solemnement el 21 de maig en un acte social organitzat per a la distribució d’aquesta mena de premis.

Michel Talagrand va néixer el 21 de febrer del 1952. De jove va perdre la visió d’un ull i, amb por de quedar-se cec si li fallava l’altre ull (que, gràcies a Déu, no ha passat), es posà a estudiar ciències amb gran afany de no perdre el temps. I ben aviat s’adonà que la ciència per a la qual es veia més inclinat era la matemàtica, que cursà fins al doctorat, que obtingué el 1977. I tot seguit, ja entrà a formar part del Centre Nacional de Recerca Científica de França. Ara té 72 anys i en fa dos que es va jubilar, però continua amb les seves disquisicions científiques.

No podem detallar la seva obra, que abraça principalment tres àrees: determinació del valor màxim en un procés aleatori, l’anomenada concentració de mesures i una explicació dels materials magnètics, però sí que podem citar el que en digué Helge Holden, president del comitè del premi Alba: “Talagrand és un matemàtic excepcional i un magnífic solucionador de problemes. Ha aportat profundes contribucions a la nostra comprensió dels processos aleatoris.” Gàbor Labosi, investigador de la Universitat Pompeu Fabra, també ha afirmat: “Talagrand és un matemàtic pur, que fa coses per la seva bellesa, però alhora resulta que el que ha fet ha estat molt important en molts camps.”

Nosaltres no hi sabríem afegir res més. Ens congratulem del fet que la matemàtica sigui reconeguda com una ciència important i útil, i es reconguin els mèrits dels que la fan progressar. ■

TRADICIONS REMEIERES

L'herba pucera o matafoc

El matafoc és una planta que afavoreix la cicatrització de les ferides.

**FRA VALENTÍ SERRA
DE MANRESA**

Arxiver dels Caputxins

El matafoc o herba pucera (llat., *Plantago cynops*; cast., *zaragatona*) és una planta remeiera que creix als terrenys sorrencs de les nostres comarques. En la medicina popular —i en la tradició terapèutica conventual i monàstica— el matafoc s'ha emprat a guisa de laxant amb la infusió de la seva sement, que és una llavor molt menuda de color negre brillant que s'assembla a una puça. El matafoc és, alhora, una planta vulnerària que afavoreix la cicatrització de les ferides i n'evita la gangrena. L'herba pucera no l'hem de confon-

dre amb la consolva (llat., *Sempervivum tectorum*; cast., *siempreviva*), que és una planta de virtuts refrescants i vulneràries.

Tornant a l'herba pucera, segons una antiga tradició, a les cases on hi ha penjats manats d'herba pucera no hi entren ni crien les puces i aquesta planta, a més, "*majada con unto de puerco mundifica las llagas sucias y las de mala natura; y su zumo, instalado con miel, es muy útil a los oídos*" (BHC, *Re-cetario*, s. f.).

Els antics apotecaris conventuals preparaven uns cataplasmes i també ungüents on el matafoc i l'olivarda (llat., *Inula viscosa*) eren les plantes més importants en la seva composició. Per exemple, en els cataplasmes de matafoc per evitar les gangrenes de les ferides i en els cataplasmes d'olivarda dels hortolans caputxins, que preparaven d'aquesta guisa "se cull la herba dita olivarda, pícala bé

en un morter y, después, barrejada ab aguardent fort, fes-ne cataplasmas. Lo modo de aplicar-lo és el següent: si lo dolor está de mig cos en amunt se posa al cap dels dits de aquella mà a la qual part se inclina el dolor; y si és de mig cos en avall, se posa als dits del peu. Per exemple, si lo dolor está en la cama, cuixa o lloms de la part dreta se posa lo cataplasma als dits del peu dret, la major part sobre els dits y l'altra a sota, y se lliga ab drap y bena y se deixa estar, y si al cap de quatre o cinch horas lo dolor no és fora, se renova lo cataplasma. Se adverteix que aquest remei no és per lo reumatisme ni per lo poagre, perquè éstos se posan als ossos. Ab eix remei se'n han curat molts, y un que jo conech que ab altres remeis no's curaba. És [remei] d'un Hortolá vell" (BHC, *De algunas herbas*, ff. 215-216). A l'article vinent us parlaré, si Déu vol, de la maçanella i les seves propietats. ■

ORLANDO FERNÁNDEZ GUERRA

Les dirás esta Palabra (Jeremías 14,17)
San Pablo, 2024, 214 pàg.

Aquestes pàgines ofereixen claus de lectura de la Bíblia: conèixer com es va elaborar, quan i on es van escriure els seus llibres, qui són els seus personatges més importants, quantes versions dels seus textos existeixen, etc.

Llibres més venuts el mes de MAIG

JAUME DURAN

El claustre interior
Publicacions de l'Abadia de Montserrat

JOSEP MARIA ESQUIROL

L'escola de l'ànima
Quaderns Crema

FRANCESC TORRALBA

Benaurances per a agnòstics
Fragmenta Editorial

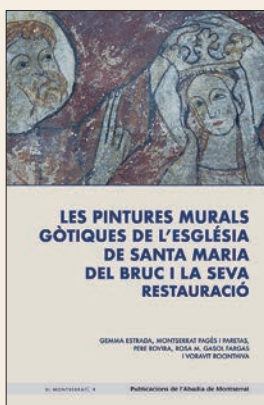
+claret

ISABEL GÓMEZ-ACEBO

Sor Juana Inés de la Cruz. Confesión general
Mensajero, 2024, 248 pàg.

Novel·la que ens submergeix en la vida de sor Juana Inés de la Cruz, la gran poeta que va desafiar les rígides expectatives de silenci i submissió del seu temps. Es caracteritzava per la seva set de coneixement i el seu esperit indomable.

AUTORS DIVERSOS

Les pintures murals gòtiques de l'església de Santa Maria del Bruc i la seva restauració
Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2024, 169 pàg.

Llibre que documenta i analitza el conjunt mural pictòric, del segle XIII, de l'església parroquial romànica de la població del Bruc, des de dues vessants: la històrico-artística i la conservadora i restauradora. (Ramon Ribera)

JORDI PUNTÍ

Confeti
Proa, 2024, 400 pàg.

L'autor d'aquest llibre troba en la figura de Xavier Cugat la inspiració ideal per demostrar que gran part de l'existència humana és una ficció feta a mida. El cèlebre músic va dedicar tota la vida a ser feliç i famós.

CRÍTICA DE CINE

Duel de titans

TERESA GOMÀ I RIBAS,
RSCJ

Aquesta comèdia costumista anglesa fonamenta el seu encant en una gran interpretació, un autèntic duel de titans entre Olivia Colman (que va ser una magnífica Elisabet II en la tercera temporada de *The Crown*) i Jessie Buckley (que va interpretar Lyudmilla Ignatenko a la sèrie *Chernobyl*).

En un ambient aparentment plàcid, de principis del segle XX a la ciutat costanera de Littlehampton, sorgeix una disputa per unes cartes anònimes denigrants que una rep, el contingut de les quals acusa l'altra. L'acusació sembla clara en una societat que viu aferrada a allò tradicional (masclisme, racisme, judicis i prejudicis...) i no tolera tan fàcilment l'obertura cap a certes llibertats que amb els anys han anat ocupant l'espai públic amb naturalitat. Però la constància d'una dona policia i d'altres dones del barri des-taparà un fil argumental sorprenent que ens durà a replantejar-nos els principis sobre els quals s'assenta aquella societat de principis de segle, on la mateixa llibertat femenina

és una conquesta que requerirà encara molts més esforços i un canvi de mentalitat que, un segle més tard, encara anem construint. Una història farcida de girs que s'aprofita de ser una història real que va commoure la societat anglesa i que malgrat els anys continua plenament d'actualitat.

Amb un equilibri just entre la comèdia blanca costumista anglesa i un humor més negre (inclòs un reguitzell de paraules grolleres), és un pur entreteniment que ens farà passar una molt bona estona, encara que potser no quedi enregistrada en el nostre particular arxiu cinematogràfic. Tampoc no és imprescindible: hi ha pel·lícules (i àpats, begudes, experiències...) que ens entren per l'ull dret immediatament i de les quals no podem pretendre que, a més, tinguin la categoria de fita.

Pequeñas cartas indiscretas destaca també per la seva ambientació, vestuari, el ritme àgil i l'equilibri entre el drama i l'humor. Una pel·lícula recomanable que assegura una experiència més que agradable. ■

AMB BON HUMOR

"PEQUEÑAS CARTAS
INDISCRETAS"

DIRECTOR: Thea Sharrock

GUIÓ: Jonny Sweet

REPARTIMENT: Olivia Colman, Jessie Buckley, Anjana Vasan, Timothy Spall, entre d'altres

Comèdia, intriga

Regne Unit, 2023, 102 minuts

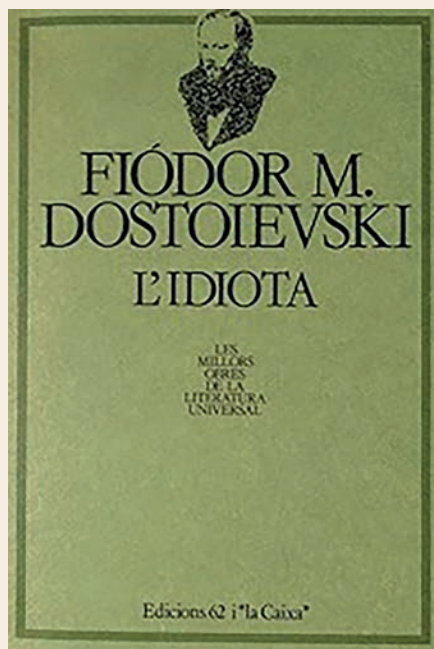

CRÍTICA LITERÀRIA

L'essència de les coses

LLUCIÀ POU
Historiador i teòleg

FIÓDOR M. DOSTOIEVSKI

L'idiota

Edicions 62, 1991, 640 pàg.

Ja fa 200 anys que va néixer Dostoievski, el meu escriptor rus preferit. Quan ens sembla que som rars, que tenim pensaments complicats, n'hi ha prou de llegir una de les seves novel·les per entendre que l'ésser humà és així de complex, que som molt senzills comparats amb qualsevol personatge d'aquest autor.

La seva novel·la que més m'agrada és *L'idiota*, on va voler mostrar un home bo i innocent. Volia portar *El Quixot* a la cultura russa del segle XIX i en els sis mesos que va redactar l'esborrany va anomenar el protagonista (el príncep Lióv Nikoláyevich Mischkin, l'Idiota) "el crist". Perquè una persona altruista és rebutjada i considerada idiota per una societat egoista.

En tota la seva complexitat, Dostoievski hi sabia veure l'essència de les coses. Així com a *L'adolescent* deia que "sense Déu, tot m'està permès", aquí sentenciarà: "El que importa en una persona és el seu cor i la resta no significa res." Insisteix que "la compassió és la principal, i potser l'única, llei de l'existència humana". I una tercera frase que sintetitza el seu pensament: "La bellesa salvarà el món." De quina bellesa es tracta? En el seu context, salva de debò l'amor, no un amor qualsevol, sinó el que arriba a l'extrem del sacrifici redemptor: Crist.

Naturalment, ho dirà a través de centenars de protagonistes: els qui pensen comprar l'amor amb diners, borratxos, joves nihilistes... i, enmig de tots ells, apareix la bondat; malden per obrir-se camí en el món, en què dibuixen l'espiritualitat de l'ànima humana (l'home no pot reduir-se a matèria). La novel·la mostra l'ànima russa enmig de tantes frases ja famoses, com "la justícia sense tendresa és injusta". Es llegeix amb ganes perquè són personatges reals, que interessin de debò. Hi ha molts més aspectes, que aquí no hi ha temps de tractar. ■

UN NOU LLINDAR

Som la "família" de Jesús

Som la família de Jesús si complim la voluntat de Déu, però, quina és la voluntat de Déu? Jesús dona la resposta: "La voluntat del meu Pare és que tots els qui veuen el Fill i creuen en Ell tinguin vida eterna. I jo els ressuscitaré el darrer dia" (Jn 6,40). Veure Jesús i creure en Ell és el que Déu vol, el que espera de cadascú de nosaltres. Jesús insisteix amb més força que Ell ha vingut a complir la voluntat de Déu, el seu Pare, i crida tothom a fer el mateix, cosa que ens donarà aquella familiaritat que farà del nostre tracte amb Ell quelcom de molt proper i confiat. Les paraules de Jesús ens comuniquen la seva proximitat: "Qui són la meua mare i els meus parents?"

LLavors mirant el seu voltant, diu: "Aquests són la meua mare i els meus familiars: tothom qui compleix la voluntat de Déu és el meu parent, la meua parenta, la meua mare." L'acompliment de la voluntat de Déu serà per a Jesús una constant de la seva vida.

La pregària "que es faci la vostra voluntat" que Jesús posa en els nostres llavis i en el nostre cor quan ens ensenya el Parnostre, o el crit a l'hort de Getsemaní, "que no es faci la meua voluntat, sinó la vostra", referint-se sempre a Déu, el seu Pare.

Estam davant d'una nova forma de relacionar-nos amb Déu, d'obrir-nos-hi amb tota confiança i familiaritat. Això és el que Jesús vol aconseguir de nosaltres. Amb tot, la iniciativa de Jesús de fer-nos participar de la seva intimitat amb Déu i amb nosaltres sempre ha provocat reaccions i davant d'Ell ningú no queda indiferent. Jesús parla de Déu d'una forma diferent i introdueix un nou concepte de relació "familiar" amb Ell. Déu és Pare, bona nova, felicitat plena, amor participat.

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca

Catalunya + Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol
i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de: **appec**
editors de revistes i digitals

Amb el suport de:
Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

Director: Òscar Martí Navarro

Consiliari: Mn. Miquel Ramón Fuentes

Sotsdirectora: Carme Munté Margalef

Redactors: Miquel Àngel Codina, Macià
Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra

Lingüista: Montserrat Pibernat

Fotògraf: Agustí Codinach

Col·laboradors d'aquesta setmana:

Dolores Barroso, Pilarín Bayés, Marga Cabre-
ra, Ángeles Conde, Fernando Cordero, Carme
Escales, Juanjo Fernández, Bernat Folcrà,
Antonio Gil, Teresa Gomà, Gregorio Luri,
Lucas Martín, Ignasi Miranda, Glòria Monés,
Lucia Montobbio, Francesc Nicolau, Joan
Pallarès-Personat, Lluçia Pou, Quique, Josep
Rius-Camps, Valentí Serra, Leticia Soberón,
Mercè Solé, Sebastià Taltavull, Blanca Tortosa

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014
BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

hola@clubnousamics.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn.

Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

Administració: Isabel Giralt

(comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomar-

cals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon

industrial El Cementiri. Tel. 938 788

403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT

FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

ISSN català: 2938-2238

ISSN internet: 2938-2254

Difusió controlada per

Les opinions expressades pels nos-
tres col·laboradors no reflecteixen
necessàriament la d'aquest setmanari

Agenda

Barcelona

ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ

El **diumenge 9 de juny**, a les 17.00,
concert de final de curs dels alum-
nes de Jordina Vives a favor de la
Fundació Manos Providentes; el
dimecres 12, a les 20.30, concert
intercol·legial. Donatiu: 5 euros;
el **dissabte 15**, a les 17.00, concert
de músiques de cambra. Taquilla
inversa (c/ Consell de Cent, 293 -
Barcelona).

FE I POLÍTICA

El **dijous 13 de juny**, a les 19.30, ex-
periències de fe cristiana i compro-
mís polític amb Ramon Espadaler
als caputxins de Sarrià (c/ Cardenal
Vives i Tutó, 4-16 - Barcelona).

FILLES DE LA SAGRADA FAMÍLIA DE NATZARET

El **dissabte 15 de juny**, a les 18.30,
missa d'acció de gràcies pel 150è
aniversari de la fundació de l'ins-
titut, el 125è aniversari de la fun-
dació del Col·legi Mare de Déu dels
Àngels, i el 20è aniversari de la ca-
nonització de Josep Manyanet. Se-
rà al temple de la Sagrada Família.
Reserves: secretaria.ecaiti@misio-
nerasnazaret.net.

CARMELITES MISSIONERES

Del **dijous 27 de juny al divendres**
5 de juliol 26, exercicis espirituals
guiats per M. Vallejo, caputxí. Espai
d'Interioritat Pare Palau, c/ Imma-
culada, 53 - Barcelona, tel. 938 233
108.

PUNTB CN'24

El **cap de setmana del 5 al 7 de ju-
liol**, a La Salle Campus Barcelona,
edició del PuntBCN'24 *Digue'm que
vols viure!* amb el P. Gabriel Roma-
nelli i Alfonso Brezmes, entre d'al-
tres (puntbarcelona.cat).

Girona

INSTITUT SUPERIOR DE CIÈNCIES RELIGIOSES DE GIRONA

El **dilluns 10 de juny**, a les 18.00,
celebració de la Paraula a l'església
de Sant Martí del Seminari presidi-
da pel bisbe Octavi Vilà; a les 18.30,
conferència *Sant Martí Sacosta: de ca-
nònica a Seminari* amb Jordi Bohigas.

CORALS

El **diumenge 16 de juny**, a les 18.00,
trobada de corals a l'església del
monestir de Sant Miquel de Fluvià
amb el Cor Ixent de Fornells de la
Selva, Cantaires de Sarrià de Ter i
Cor d'Homes d'Osona.

Solsona

CATALONIA SACRA

El **diumenge 16 de juny**, a les 11.30,
visita guiada *La col·lecció d'exvots del
convent de Sant Ramon Nonat* (la Se-
garra) amb Adrià Pujol. Reserves:
tel. 693 720 202.

SANTUARI DEL MIRACLE

El **cap de setmana del 28 al 30 de
juny**, curs *El miracle de la lira* (lite-
ratura, escriptura i espiritualitat) a
càrrec d'Àngel Costa i Pau M. Duran
(tel. 973 291 699).

Tarragona

LAÏCAT

El **dissabte 15 de juny**, a les 10.00,
jornada de final de curs del laïcat:
tallers amb Carlos Luna i Juanjo
Fernández, al palau arquebisbal de
Tarragona.

Terrassa

MN. JOAN NADAL

El **dimarts 11 de juny**, a les 19.00,
missa d'acció de gràcies pels 40
anys de l'ordenació sacerdotal de
Mn. Joan Nadal a la parròquia de la
Puríssima Concepció de Sabadell.

Vic

SÍNODE DIOCESÀ

El **diumenge 16 de juny**, a les 20.30,
conferència de Mn. Josep M. Riba
sobre *El Sínode diocesà* al Casal de
l'Església (Era del Firmat, 1 - Man-
resa).

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Perquè els migrants que fugen de
les guerres o de la fam trobin ac-
ceptació i oportunitats de vida als
països d'acollida

CLAUDIA DEL CASTILLO

Ha estat voluntària com a fisioterapeuta a NPH Guatemala

“No sabia que es podia estimar tant uns nens en tan poc temps”

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA

Des de petita, Claudia del Castillo sempre ha tingut la inquietud del voluntariat. Durant gairebé quatre mesos ha pogut realitzar el seu somni a Nuestros Pequeños Hermanos (NPH) Guatemala, on ha prestat el seu servei com a fisioterapeuta. De la seva estada a Guatemala s'emporta moltes vivències, marcades per l'amor als més petits i la convivència amb altres voluntaris.

Sabies què et trobaries en arribar a Guatemala?

M'ho havien explicat molt bé, però una cosa és que t'ho expliquin i una altra és viure-ho. Recordo que quan vaig arribar em van acollir molt bé. Des del primer moment em vaig sentir integrada. Per a mi, no va ser complicat. És veritat que a nivell cultural hi ha moltes diferències, però t'hi adaptes ràpid i a NPH t'ho fan molt fàcil. Allà tenen molt marcat el concepte de família: tots són família. I quan tu hi arribes, també fas part d'aquesta família. Els cuidadors dels nens, els voluntaris, els treballadors... tots t'acullen com un més de la família.

Quina era la teva feina?

Jo estava al voluntariat de fisioteràpia, amb nens amb necessitats especials. Va ser molt intens, però molt gratificant.

Què et va impactar més?

Que ets un més. Jo no em sentia estranya. So-

bretot, em va impactar que no sabia que es podia estimar tant uns nens en tan poc temps. Realment ells van fer que aquest vincle es creés, ho van posar molt fàcil. Et donen tant d'amor, tanta estimació, que no saps ni com explicar-ho.

De retorn, què t'has endut a la motxilla?

Sobretot, el valor de compartir, l'empatia, l'estimació... d'una banda, em va costar tornar perquè, per a mi, és una segona família. Però no em va costar tant adaptar-me, com m'esperava, encara que hi ha dies en què marxaria novament a Guatemala. Continuo en contacte amb els nens perquè les voluntàries m'envien vídeos, missatges... mai no es perd el contacte. A més, tinc un nen apadrinat.

Com és això?

És un nen del grup dels més petits. Una setmana abans de tornar, més o menys, li vaig preguntar si volia que jo fos la seva padrina. Va ser un moment molt bonic perquè només dir al nen que jo seria la seva padrina, es va sentir el més feliç del món. Em pensava que arrencava a plorar per l'emoció! Això cal valorar-ho. T'adones que amb poc són feliços i això aquí no ho valorem.

T'ha canviat l'experiència a Guatemala?

Em noto diferent. Crec que penso més en els altres que en mi. Tinc més ganes de donar, de compartir... Quan vaig tornar, em vaig adonar que em queixava per qualsevol cosa i ara veig que el que jo pensava que eren problemes només eren coses a resoldre. Allà t'adones del que realment és un problema.

Recomanes aquest voluntariat?

Sí, cent per cent. Tu hi vas amb la intenció d'ajudar, però realment ells et donen molt més del que tu n'esperes. Aprens molts valors. I realment NPH és un lloc segur, on et cuidaran molt bé, no et faltarà res i seràs un més de la família.

RÀDIO ESTEL

NOVA TEMPORADA, AMB MÉS CONTINGUTS SOCIALS I RELIGIOSOS

ESCOLTANT, SENTIRÀS!

WWW.RADIOESTEL.CAT